

KOMMUNISTISK POLITIK

Plakat???

**1917-2007:
LEVE DEN
VERDENS-
OMSPÆNDENDE
OKTOBER!**

TEMA: OKTOBERREVOLUTIONEN 1917 - 2007

Nr. 22

11. årg.

2007

**9. november -
22. november**

Støttepris 15 kr.

Det syge valg s. 2 ● Stop krigsforbryderregeringen Fogh! s. 4 ●
Anders Foghs udløbsdag s. 5 ● Ny formand for LO s. 6 ● Krig og nationalister s. 7 ●
Folkebevægelsen mod EU boykottet s. 8 ● På vej til at tabe i Afghanistan s. 9 ●
Takkebrev til deltagerne i G13 s. 12 ● Den store Oktoberrevolution 90 år s. 14 ●
Oktober og arbejderklassens diktatur s. 16 ● Oktober og "Det ny menneske" s. 18 ●
Oktoberrevolutionens lære s. 20 ● Debat s. 22 ● Bovlam fagbevægelse s. 24

Det syge valg

KOMMUNISTISK POLITIK

De danske valgkampe er deprimerende ens. Alle sejl, medierne og masser af millioner bliver sat til for at undgå at komme ind på de mest centrale politiske spørgsmål, som optager hovedparten af danskerne. I stedet serveres en lind strøm af valgløfter om forbedringer på det ene og det andet område, som normalt er glemt i samme sekund, stemmerne er talt op.

Ved hver eneste valgkamp i de sidste 10-15 år er der blevet talt om overbelægningen på hospitalsgangene. Ved hvert eneste valg har regering og opposition lovet at gøre noget ved det. Og alligevel dukker temaet usvigeligt op igen næste gang. I mange år var det kassedamernes forhold, der ville blive forbedret. Det er ikke sket; i stedet går løfterne nu til sosu'erne – og efter valget kan de glemme alt om store lønloft og de milde gaver, de blev lovet, da de aktionerede.

Den vigtige politik må ikke diskuteres. Det er de dominerende partier og medier enige om. Krigen i Afghanistan og i Irak må ikke drøftes. Højst med et krav om undersøgelse af, hvorfor Fogh overhovedet gik i krig. Ikke én politiker, ikke et medie fortæller, at USA, NATO og Danmark er ved at tabe den ulovlige krig i Afghanistan, eller at Irak-krigen er en af alle tiders største krigsforbrydelser, og at Anders Foghs og hans regerings hænder drypper af blod, som også er sprøjtet på den loyale opposition, som længe stemte for tropper i Irak og stadig gør det i Afghanistan. Ingen fortæller, at USA's politik og vasallernes følgagtighed – indbefattet den danske – har sat Mellemøsten i brand eller at krigsanstifterne befinder sig på Christiansborg og i krigskoalitionens regeringskontorer.

Spørgsmålet om disse krige er centrale spørgsmål for menneskeheden og optager folk overalt på kloden. Men de er ikke til stede i den danske valgkamp.

Lidt mindre farligt, lidt mindre kontroversielt, er spørgsmålet om den ny unionsforfatning. Men de danske unionspolitikere er utrolig forhåbende på at undgå, at den bliver sendt til afstemning. Frygten for et nej som til Maastricht-traktaten og til euro'en stikker dybt, både hos den siddende regering og hos socialdemokraterne og De radikale. Spørgsmålet skal udskydes til efter valget – og det i en sådan grad, at Ny Alliance, der i sit program har kravet om en folkeafstemning

under valgkampen ikke vil fortælle, om de vil forlange den (hvad de ikke vil).

Men så 'velfærd' da? Det snakker de jo alle om. Den vil de Malle forbedre, igen og igen. Bedre skoler, bedre hospitaler, bedre offentlig sektor, bedre og bedre. Kravene er simple, og hundredtusinder i alle aldre er gået på gaden for dem. Så sent som ved folketingets åbning den 2. oktober stod mere end hundredtusinde og krævede 'flere hænder' og 'mere kvalitet' i den offentlige sektor. Under valgkampen har titusinder af folkeskoleelever gennem deres aktioner vist, at skolerne er nedslidte, kan være særdeles sundhedsfarlige og ikke har udskiftet undervisningsmaterialer i årtier. Selv om forbedringer er lovet valg efter valg, er de ikke kommet. En ny regering Fogh vil være garant for, at der ikke sker noget på det felt. Og både VK og SR går let elegant uden om spørgsmålet om dramatiske lønforhøjelser til de lavestlønnede i den offentlige sektor. Det er jo et overenskomsts spørgsmål og hører ikke hjemme i valgkampen, siger de. Og uanset hvilken regering det bliver, vil der utvivlsomt komme et regeringsindgreb, hvis sosu'erne og de øvrige arbejdere i det offentlige siger nej til ny overenskomster, der ikke imødekommer dem. Dette bryder ingen af de parlamentariske spillere sig om at få belyst.

Det er nogle af grundene til, at en dansk valgkamp er så syg, og at den i stedet for at handle om politik drejer sig om balloner og løfter. Derfor fylder spin og spekulationer enormt meget, sammen med meningsmålinger, spændende konstellationer og *styling* af hovedpersonerne.

Alt tyder på, at dette valg betyder en kraftig drejning mod venstre. At folk er dødtrætte af VKO-konstellationen. Mange borgerlige vælgere vil af med Pia Kjærsgaard. Samtidig rykker store masser mod venstre, udtrykt i tal, der tyder på mere end en fordobling af SF. Alligevel er mediedarling Naser Khader og hans Ny Alliance vildt forhåbende på at redde regeringen Fogh, der står til en kraftig tilbagegang, og NA kan måske slippe af sted med det.

Det ville ligne det syge danske valg.

Redaktionen 6. november 2007

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/ Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 16.11.07

**Alle tropper
ud af Irak og
Afghanistan!**

Stop
krigsforbryder-regeringen Fogh!

**Folkeafstemning!
Skrot den ny unionstraktat!**

Velfærd til alle!

Regningen til de rige!

Arbejderpartiet Kommunisterne

www.apk2000.dk

Stop krigsforbryder-regeringen fogh!

Hundredtusinder har gennem de senere år demonstreret i gaderne og aktioneret mod Fogh-regeringens kriminelle krigspolitik og konsekvente sociale nedskæringer til fordel for skattelettelser til de rige, superprofitter til monopolerne og kronede dage for spekulanter og svindlere af enhver art.

Fogh-regeringen er en af de mest højreorienterede og reaktionære regeringer i Europa, den værste danske regering siden besættelsen, berygtet for sin fremmedfjendskhed og barbariske behandling af flygtninge og asylsøgere og for sin følgagtighed over for den amerikanske krigspræsident Bush. Fogh-regeringen har ført blokpolitik sammen med Dansk Folkeparti, et af de i europæisk sammenhæng ekstreme højrepartier.

Det er en kriminel regering, som med statsministeren i spidsen bør stilles til ansvar for deltagelsen i de ulovlige krige mod Irak og Afghanistan siden 2001 i lighed med andre krigsforbrydere.

Anders Fogh søger med folketingsvalget at få et mandat til at videreføre sine forbryderiske krige, sin alliance med supermagten USA, støtten til opbygningen af EU som en ny supermagt – og til at fortsætte sin velfærds-politik for monopolerne på bekostning af velfærden, uddannelse og sundhed og med nedslidning og nedbrydning af den danske infrastruktur til følge. Han går til valg for at forhindre en folkeafstemning om den ny EU-traktat, videreføre umenneskeligheden overfor asylsøgere og med henblik på at forhindre en genopretning af den offentlige sektor og reelle lønloft til de offentligt ansatte.

En ny politik vil betyde et brud med Fogh-regeringens politik på alle centrale områder: Fuld stop for krigen! Nej til den ny unionstraktat! Velfærd til alle – bl.a. gennem kraftig beskatning af monopoler, multinationale og formuer. Det er indlysende, at en SR-regering ikke vil føre en sådan ny politik, men på centrale områder vil fortsætte Fogh. Derfor kan Arbejderpartiet Kommunisterne ved dette valg ikke anbefale en Thorning-regering som et virkeligt alternativ.

APK kan heller ikke pege på et af de opstillede partier som et revolutionært alternativ. Villy Søvnalds og SFs ministerdrømme vil betyde Thorning-politik med små aftryk, herunder fortsat dansk krigsdeltagelse i Afghanistan, mens Enhedslisten vil fortsætte sin principløse reformistiske politik som støtteparti for S.

At skabe det nødvendige revolutionære parlamentariske alternativ er en vigtig opgave også efter valget. Det er udtryk for de revolutionære kræfters svaghed i Danmark, at det ikke allerede findes. I denne situation må enhver afgøre med sig selv, om man vil stemme på et parti mod Fogh-regeringen eller stemme blank og undlade at stemme.

**Alle tropper ud af Irak og Afghanistan!
Folkeafstemning! Skrot den ny unionstraktat!
Velfærd til alle! Regningen til de rige!**

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Med en økonomi inspireret af rødvin fra Farum og et menneskesyn, der giver adgang til det 20. århundredes sorte kabinet, er folketingsvalget 2007 et nyt lavpunkt for dansk demokratur.

Valgkampe er i højeste grad blevet et spørgsmål om pengekaassens størrelse. Propagandakunsten handler om at sælge borgerskabets synspunkter, synsvinkler og hele tankesæt. Erhvervsfolk har brugt deres magt til at fremme den pointe – frit og frejdigt – at der er god økonomi i at give de 1.000 mest vellønnede direktører skattelettelser, fordi det vil være til gavn for resten af befolkningen.

Hvis budskabet sælges lækkert nok, så vil folk falde for det synspunkt, at mangelmillionærerne er uundværlige. For at holde på dem må de have yderligere goder, ellers vil de nemlig trods deres helhjertede patriotisme måtte forlade landet, og så vil samfundet bryde sammen.

Der søges skabt en fornemmelse af, at hvis ikke de 1.000 direktører stod i spidsen og styrede landet med deres ”visioner”, ville alt blive kaos. Erhvervs-livets støtte til VKO-koalitionen, suppleret med Ny Alliance, er nu så stor, at deres valgpengekassers størrelse langt overgår alle andre opstillede.

Det er pengenes diktatur. VKO på dansk, Bush på amerikansk. Er sandheden ikke, at Danmark er en totalitær stat, før de hemmelige loger er krøbet ud af skabet? Den udemokratiske ideologi har et ansigt, der tilhører Mærsk McKinney Møller.

Liberal lykke

I valgkampen er liberalisme blevet ført i marken som vejen til evig lykke. Argumentationen har hele vejen igennem været baseret på løgnehistorier. Rødvinsregningen fra Venstreguruen i Farum burde have givet et vink med en vognstang om, hvordan den liberale svindel hænger sammen.

Sandheden er, at privatkapitalismen betyder anarki. Privatkapitalismen har f.eks. betydet, at samfundet er blevet afhængigt af olie, der ud over forure-

Skævt blik på FV2007

Anders Foghs udløbsdag

ning og trafikproblemer konkret har givet anledning til krig og vanvittig økonomisk ulighed.

Kapitalismen betyder, at middellevetiden i Afrika, der er hårdest ramt, er 53 år. Men den danske valgkamp kommer aldrig bag om flygtningestrømmene. Kun få er imod den politik, der er årsag til problemerne: USA's og de imperialistiske stormagters indblanding i bl.a. Mellemøsten, neokolonitidens nedbrydning af den tredje verden, globaliseringens ekstreme udbytning af arbejdere i Asien osv.

Valgkampens propaganda om indvandrerpolitikken er baseret på slave-ejer-forestillinger. Ideer om, at arbejdere er nogen, man bare kan flytte efter behov. Sådan var det 60'erne, og sådan er det nu. Ghettoisering og manglende integration er dygtigt udnyttet af den sorte populisme, og landets officielle linje er blevet, at det er nødvendigt at behandle flygtninge og immigranterne umenneskeligt med indespærring i lejre for at holde de forkerede ude.

Race- og kultur-renhed er to sider af samme sag.

Opinionsforstoppelse

Ca. 47 % af de adspurgte angiver, at de vil sætte deres kryds på en anden regering. Tager man udgangspunkt i de mest optimistiske målinger fra de seks mest kendte analysefirmaer, er der et flertal på 51 % for en ny regering.

Der er altså en reel mulighed for, at Anders Foghs udløbsdag kan komme som en pludselig og glad overraskelse. En ny regering kan stadig nå at beslutte sig for en forfatningsafstemning. Og mens vi drømmer, kan de danske tropper komme hjem til jul og landsholdet med til VM på et afbud.

De kendte venner, der er opstillet for partiet Ny Alliance (NA), kan til gengæld – uanset hvilken måling man kigger på – *ikke* skaffe mandater nok til et flertal for Fogh og VK uden om Dansk Folkeparti (DF).

Ifølge målingerne og gennemsnittet af målinger over kortere og længere tid, og samtidig ifølge tv's største sagkyndige, ligger Enhedslisten stadig omkring

Med partier, der driver valgkamp som lørdagsunderholdning, står et spørgsmål tilbage: Kan man stemme med sms på ugens boblere? Natasjas "Gi' Mig Danmark Tilbage" ville regere landet for vildt!

Foto fra demonstrationerne ved folketingsåbning 2. oktober

spærregrænsen.

SF ser ud til at blive folketings tredjestørste parti og vil – ifølge de samme snit og krydssnit – overhale både Radikale, Konservative, DF og NA. De mange procenter til trods er partiet ikke blevet genstand for den samme begejstring, der omgiver de borgerlige udbrydere fra Ny Alliance, som bæres igennem selv de største brølere på nænsomme hænder. (*Har NA da overhovedet begået brølere?*).

Meningsmålinger fortæller aldrig de faktiske tal. Der er tale om vægning af svar efter hemmelige statistiske overvejelser. Da omkring tre hundrede daglige svar skal give et billede af hele landet og alle alders- og indkomstgrupper, så vægtes hvert enkelt svar forskelligt.

Målingerne foretages fortløbende. Hver dag produceres et resultat, der i virkeligheden afspejler de sidste tre dages resultater. Det største problem er, at den store ubestemte gruppe af "tvivlere" og folk, der vælger valget helt fra, slet ikke er registreret.

Statistik er i virkeligheden et af de dårligste redskaber til at give et billede af, hvad folk reelt mener – på samme måde som folkeskolernes nye nationale test, hvor spørgsmålene er givet sammen med tre svarmuligheder.

Fremgår det ikke af statistikken, findes det ikke. Det betyder at barometerhistorierne endnu ikke har så solidt rod fæste, at der er basis for andet end skurvogns-snak.

Den gode histories død

I valgkampen er det særligt tydeligt, at gode journalistiske historier bliver lagt døde, fordi medierne basere sig på den præmis, at politikerne *skal* udtale sig. (Bortset selvfølgelig fra at politikere fra Folkebevægelsen mod EU og andre ubekvemme bevægelser ikke *må* udtale sig, fordi de kan komme til at skabe mislyde i en ellers glat valgkamp ved at rejse emner, der bestemt ikke skal tales om før valget. Såsom netop en folkeafstemning om den ny unionstraktat).

Ønsker ingen at sige noget, accepteres det uden videre, at nyhedsværdien forsvinder, og historier går død. Tilbage er overfladisk uhygge, der tegner et billede af en magts arrogance.

Kalaallit Nunaat fik kun få timer med udgangspunkt i en tv-dokumentar om Danmarks sidste koloni og de mange børn, der hver dag tabes på gulvet, når ægte selvstændighed ikke findes.

Står det ikke i avisen, findes det ikke. Viser det ikke i tv, forbliver det usynligt.

Den borgerlige regering er angst for valget. Den ved, at der kommer tider med voldsomme tømmermænd. Nogen vil en dag finde ud af, at regningen skal betales.

Svinger de daglige meningsmålinger til ugunst for Fogh, kan tanken om at blive stillet til ansvar for krig og anden kriminel adfærd give sig udslag i desperat adfærd.

5. november 2007

Erhvervsuddannelser har lav prestige i samfundet

Eleverne på landets erhvervsskoler hører til de mest underprivilegerede unge. Det er her, mange unge falder fra for et godt ord, men det er samtidig et område, som ikke har megen opmærksomhed fra politikernes side. De erhvervsfaglige uddannelser har ikke nogen høj status i det borgerlige karrieresamfund, viser en nylig undersøgelse. - Sammenlignet med andre er de unge, der gerne vil arbejde på en byggeplads eller med olie på fingrene, suverænt dem, der har de mest elendige uddannelsesvilkår. Derfor ville det være oplagt med et oprør nedefra. Det fornægter sig ikke, at vi lever i et samfund, hvor de veluddannede sidder på privilegierne, medierne og dagsordenen, udtaler arbejdsmarkedsforsker Flemming Ibsen.

Sammenhæng mellem natarbejde og brystkræft?

Der er sandsynligvis en sammenhæng, lyder konklusionen fra 30 internationale eksperter på baggrund af danske forskningsresultater.

Det er International Agency for Research on Cancer (IARC), som er Verdenssundhedsorganisationen WHO's kræftforskningscenter, der netop har konkluderet, at natarbejde er farligere end tidligere antaget.

- Men der er dog stadigvæk en rest af tvivl tilbage for endelig at kunne konkludere, at natarbejde med sikkerhed øger risikoen for brystkræft, siger seniorforsker Johnni Hansen, Kræftens Bekæmpelse, der sidder med i det internationale kræftforskningscenter under WHO.

Efterlønnere kræver feriepenge udbetalt

For et års tid siden afgjorde Arbejdsmarkedets Ankenævn, at feriepengene ikke skulle modregnes i efterlønnen, og at de berørte efterlønnere havde ret til at få deres manglende efterløn udbetalt. Regeringen var ikke enig og lagde derfor sag an mod Ankenævnet. Østre Landsret har nu afvist sagen. Men efterlønnerne kan stadig ikke få at vide, om de får feriepengene udbetalt. På grund af valgkampen vil ministeren ikke udtale sig om sagen, og heller ikke tage stilling til, om dommen fra Østre Landsret skal ankes, eller hvad der skal ske med de tusinder af sager, der venter.

Ny formand for LO

Kampafstemningen på LO's nylige kongres om ny LO-formand viste næsten dødt løb imellem Harald Børflertal over næstformanden igennem 11 år, Tine Aurvig-Huggenberger.

Hos medierne var overraskelsen stor. De havde ellers i lang tid på forhånd haft travlt med næsten at udpege modkandidaten Tine Aurvig-Huggenberger som en uundgæelig vinder. Her blev hun kaldt fornyeren og især fremhævet for at gøre sig godt i tv, være udogmatisk og interessant for unge.

Men det blev bondeknolden og vendelboen, der ikke kunne prale med medietække, der vandt – til stor fortrydelse for medier og ”faglige eksperter”.

Dansk Metal, der er et af de mest højre-socialdemokratiske dominerede forbund, begræd da også, at deres favorit ikke fik stemmer nok. Der er heller ingen tvivl om, at Tine Aurvig-Huggenberger også var Helle Thorning Schmidts ønskepartner som en del af ”kommunikations-trenden”. Derimod har de store lavtlønsforbund som 3F, FOA og HK alle støttet op om Harald Børsting

Helle Thorning Schmidt var imidlertid

LOs nye formand Harald Børsting

ikke sen til straks at ønske Harald Børsting tillykke efter sejren. Alt andet ville også være upassende og dårlig timing i kampen for statsministerposten.

Oven på mediernes overraskelse har de nu haft travlt med at finde forklaringen i, at ”LO's delegerede er forkrampede i gamle metoder” og har det svært med ”fornyelse”.

Chaufførblokader er et effektivt våben

Langturschaufførernes landsomfattende blokader imod ”dummebøder”, som chaufførerne opfatter slet ikke står mål til fejlene, møder forenet forargelse fra justitsminister Lene Espersen og statsminister Anders Fogh Rasmussen. Sammen med arbejdsgiverne og 3F's top er de enige om klart at ”tage afstand fra sådanne udemokratiske metoder”.

Den aktuelle blokadekamps indhold bygger i al sin heftighed på, at mange langturschauffører har fået nok af bureaukratisk stress og sanktioner, som de opfatter slet ikke står mål med forseelsens karakter, og kræver at få lempet sanktionerne ved mindre brud eller fejl i udførelsen af de EU-bestemte regler om hviletidsbestemmelser.

For en krigs- og nedskæringsregering er eksistensen af en protest imod straf-sanktioner over for chauffører ikke i sig selv nogen kæmpe sag, men det er deres aktionsmetode i særdeleshed. Enhver krigs-, nedskærings- eller EU-regering frygter konsekvenserne af sådanne kamps-kridt på bare lidt længere sigt: Hvor er vi henne, hvis sådanne kamps-kridt kommer til at høre til dagens orden?

Man kan næsten høre dem sige: Godt, det ikke skete, da Danmark (ulovligt) besluttede at gå i krig mod Irak. Eller hvad, hvis sådanne blokader blev iværksat som støtte ved de landsdækkende velfærdsaktioner? Eller hvad med, om de blev benyttet til at fremme kravet

Men man skal ikke skrabe ret dybt for at kunne se, at valget af Harald Børsting har noget at gøre med fagforeringsmedlemmers krav om klasseholdning og solidaritet. Noget, der gør sig kraftigst gældende iblandt de ufaglærte og lavtlønnede forbund som 3F og FOA. Selvom Harald Børsting er en ubrydelig del af LO's udvikling med classesamarbejde og trepartsaftaler og individualisering, så var hans retorik i langt højere grad i samklang med situationen i de ufaglærtes og lavtlønnede forbund.

Afstemningen udtrykker, at faglige ledere rundt omkring lokalt i en tid med medlemsflugt mærker en øget modstand mod, at fagforbund gøres til en tilbudsboutik og et supermarked. Kravet om, at fagforeninger tværtimod bør være et solidarisk modstandscenter imod en stadig mere pågående kapitaloffensiv, er til stede og voksende.

Men formandsvalget sætter ikke spørgsmål ved LO's generelle retning og accept af den nyligt indgåede trepartsaftale med Fogh, accept af EU og krig.

Havde en faglig leder blot tilløb til en enkelt af sådanne overvejelser, var vedkommende aldrig nået frem til at blive formandskandidat.

om en EU- folkeafstemning? Ja, hvor er det borgerlige Danmark så henne?

Jo, deres demokratiske bestyrelse er mere end hul.

For en kæmpende dansk fagbevægelse er strejke- og blokadevåbnet en demonstration i anvendelse af et arbejderklassens vigtigste kampmidler. Blokadevåbnet i en globaliseret verden, hvor alt skal leveres *just in time* uden lagervarer, og hvor landevejstrafikken er blevet det dominerende transportmiddel på trods af miljødvarsler, er et særdeles effektivt våben.

Få ugers effektiv blokade kan give følgevirkninger i hele samfundet med begyndende tomme hylder. Derfor vil der heller aldrig gå lang tid, før statsmagten tager andre midler i brug og sætter politiet ind i første omgang.

Krig og nationalist

De tyrkiske magthavere har i årtier bekæmpet kurderne i Østtyrki. Kurdernes kamp for nationale og kulturelle rettigheder lider under det særlig vanskelige vilkår, at de som folkeslag er spredt over fire lande: Tyrki, Irak, Iran og Syrien.

Betingelserne for kurderne er vidt forskellige fra land til land. De forskellige lande fører en forskellig politik over for dem, hvorfor kampen også antager vidt forskellige former. Dette giver samtidig den fordel, at bevægelsens militære arm til tider kan søge ly i nabolandet, eksempelvis fra Tyrki, hvor langt de fleste kurdere – 20 millioner – bor, til Irak.

Under Saddam Husseins styre hændte det ofte, at det tyrkiske militær overtrådte grænsen til Irak og dermed Iraks suverænitet.

Da USA i spidsen for koalitionsstyrkerne intervererede i Irak og afsatte Saddam Hussein, havde de allerede udtænkt en plan for en nyopdeling af hele regionen: fra Indiens grænse til Ægypten, fra og med Den Arabiske Halvø til de kaukasiske bjerge. Planen bestod i "del og hersk"-taktikken, hvor regionen skulle gøres ustabil i den forstand, at den nationale modstand skulle svækkes. Israel var og er den vigtigste brik i det spil. Det kurdiske område i Nordirak blev givet forskellige politiske lunser for at begrænse modstanden herfra og derved skabe de bedste betingelser for en okkupation af Irak. Af planens målsætning fremgik det, at den skulle gennemføres på væsentlig bekostning af Tyrki.

De tyrkiske magthavere blev rasende, da det gik op for dem, og de protesterede – uden nytte – højlydt i FN. Landets tætte interesser og relationer til USA, som blandt andet ønsker at bruge Tyrki som trojansk hest i EU, har derfor ikke betydet inddragelse af USA's ret til at benytte den måske vigtigste flybase i det sydøstlige Tyrki tæt på den irakiske grænse.

Til gengæld har Tyrkiets parlament for omkring tre uger siden valgt at trodse USA's strategi ved at give

militæret beføjelser til at foretage angreb på kurderne i Irak, som de ellers efter intervereringen havde afstået fra. Det har skabt flimrer på skærmen imellem Tyrki og USA, men det er for begge parter til at leve med – for øjeblikket i hvert fald.

I Tyrki blomstrer nationalismen. Fanatismen er stor, og bevægelsen er organiseret – også i partier.

Det er let for regering, parlament og presse at videregive den officielle udlægning af problemet: PKK er en terrororganisation (i ly af USA's definition og liste), og kurderne har ikke krav på nationale rettigheder.

I forrige uge blev 38 (officielt "kun" 15) tyrkiske soldater så dræbt, og otte blev taget til fange. Sørgende tyrkiske mødre prægede forsiderne, og ophidselsen var stor. I et turistområde, hvor udgangspunktet er at holde en lav profil af hensyn til turistindustrien, kunne det nationalistiske fjæs ikke holde sig tilbage.

Om eftermiddagen afholdtes et møde på torvet, hvor slagordene gjaldede i gaderne.

De tyrkiske flag blev fundet frem i langt større grad end normalt. Fronten af så godt som alle transportmidler blev ikklædt den opretstående hvide nymåne og stjerne på rød baggrund. Busser, taxaer, privatbiler, motorcykler og scootere.

Samme aften stak fjæset igen frem i mindst én forstad til turistcenteret. Biler, motorcykler og scootere kørte i kortege rundt i gaderne. Passagerer hang ikke ud af vinduet med deres flag – de sad i vindueskanten med hele overkroppen ude, mens chaufføren hasarderet drøede om hjørnerne. Pistoler blev affyret op i nattehimmelen.

Politiet eskorterede dem ved at danne bagtrop.

Hvordan har nationalismens grimme fjæs vist sig i Istanbul og andre storbyer?

Hvordan oplever de utallige kurdere, der hver sommer valfarter til, lever og ernærer sig i turistområderne, dette inferno?

Reno

Traktatafstemningskravet må ikke rejses:

Folkebevægelsen mod EUs landsmøde boykottet

Efter der blev udskrevet folketingsvalg valgte DR-TV at nægte dækning fra Folkebevægelsen mod EU's landsmøde den 28.-29 oktober. Det er et klokkeklart udtryk for, at kravet om en folkeafstemning om den ny grundtraktat ikke må rejses i valgkampen.

DR plejer at transmittere fra Folkebevægelsens landsmøde ligesom fra andre partier og bevægelser, der har parlamentarisk repræsentation – og FB er som bekendt valgt ind i EU-parlamentet. Men med henvisning til en paragraf i DRs egne 'etiske regler', der skal sikre en fair valgkamp, blev den årlige reportage fra landsmødet på ca. en halv time taget af programmet.. Den journalistiske dækning, som ellers blev lovet, var heller ikke 'nyhedsrelevant' nok. Også den almindelige journalistiske dækning blev strøget i år.

Folkebevægelsen har nemlig rejst et af de mest 'kontroversielle' politiske spørgsmål i dag – nemlig det i grunden selvfølgelige krav om en folkeafstemning om den ny unionstraktat (som EU-politikerne kalder 'reform-traktaten', der blev besluttet af EU-regeringscheferne på et topmøde i sidste måned. Som valgkampens forløb har vist, er dette krav sprængfarligt for begge de mulige regeringskonstellationer, som vil gå meget langt for at undgå et dansk nej til den ny unionsforfatning.

Kampagne for folkeafstemning

Starten på Folkebevægelsens landsmøde lørdag eftermiddag var afsat til et offentligt møde om forfatningen og kampagnen for at få en folkeafstemning. Bjørn Elmquist åbnede panelet

med en påvisning af, at der med traktaten finder en ny overførsel af dansk suverænitets sted efter almindelig tankegang: Når et land på nye områder kan stemmes ned af andre lande og tvinges til at indføre en lovgivning, som er det pågældende land imod, så er der tale om afgivelse af suverænitets.

Når traktatsælgerne praler af, at 'EU-parlamentet får mere magt', glemmer man at sige, hvem der må betale for dette: først og fremmest de nationale parlamenter, der får endnu mindre.

Der er ikke den ringeste grund til at sole på ministeriernes jurister, der hævder at den ny traktat ikke betyder suverænitetsafgivelse. Det er velkendt at der fifles med alt efter regeringens politiske behov – fra videnskabelige fakta omkring global opvarmning til legaliteten af den danske deltagelse i krigene mod Irak- og Afghanistan. De ansatte jurister har hørt statsministeren fortælle, at der ikke er noget at komme efter om suverænitetsafgivelse i den ny traktat, og sådan skal deres redegørelse nok komme til at lyde.

Bjørn Elmquist mindede om Tamil-sagen, hvor der heller ikke var nogen

jurister, der sagde fra, før det blev en politisk sag, som fældede den daværende justitsminister Ninn-Hansen og drog ham til ansvar. Derfor er der brug for en uvildig undersøgelse af de juridiske aspekter ved den nye traktat. Det blev senere fulgt op af Ole Krarup med et krav om ny retssag, hvis befolkningen bliver snydt for afstemningen.

Unionsforfatning – ikke bare en mindre 'reform'

De øvrige talere kom ind på hele pakken af tunge politiske spørgsmål i traktaten, der er grund til at hæfte sig ved – udover de juridiske, grundlovmæssige og teknisk demokratiske spørgsmål.

Traktaten starter med at slå fast, at politiske afgørelser skal træffes af unionens borgere, som om unionen er en ny nationalstat, der står over medlemslandene, der er reduceret til delstater.

Dernæst traktatfæster den en hel stribe politikområder, som medlemslandene bindes til, der spænder fra områder der i dag dækkes af det kollektive aftalesystem i Danmark til den grundlæggende økonomiske politik, der er entydig (ny)liberal.

Det bliver også traktatfæstet, at medlemslandene har **pligt** til at øge deres militære kapacitet.

Andre talere kom ind på Folkebevægelsens betydning for at sikre en folkeafstemning. Ingen af de dagsorden-sættende politiske partier ønsker at debattere EU eller bringe traktaten og kravet om en folkeafstemning frem i valgkampen, de har opgivet at lytte til borgerne.

Folkebevægelsens styrke ligger netop i, at den har tillid til folk og ønsker at inddrage så mange som muligt i en debat.

Jesper Klein sluttede af med at bede om at få en anden regering;

- Jeg vil have humanismen tilbage, medmenneskelighed og kultur – ikke krig og DF."

På vej til at tabe i Afghanistan

Af Alberto Cruz

Krigen i Afghanistan har ikke været et tema i den danske valgkamp – fordi både Fogh og Thorning-konstellationerne støtter den danske deltagelse i den ulovlige krig og besættelse. Til gengæld stemmer de danske fodfolk med fødderne: De flygter fra hæren, der ikke vil være i stand til at opfylde politikernes mål om 2000 soldater til deltagelse i internationale operationer. Denne artikel belyser, hvorfor USA, NATO og Danmark er ved at tabe krigen i Afghanistan.

Bush-administrationen har bedt om 198 milliarder amerikanske dollars for at holde krigen i Irak og Afghanistan kørende 2008 igennem. Ikke til genopbygning, heller ikke for at styrke demokratiske institutioner, eller, som de har sagt i deres Orwell-stil indtil nu, for at styrke sikkerheden, men til krig. Nu direkte og uden leksikalsk sløring.

Det er en klar erkendelse af at tingene går dårligt for dem, meget dårligt. Men hvis deres mål i livet, i Irak, er at blive der for at sikre kontrol med olien, som opbygningen af fire superbaser bærer vidne om, og som Bush har bekræftet i sin seneste tale hvor han sammenlignede dette arabiske land med Sydkorea, er forholdene ovre i Afghanistan ikke helt så entydige.

Med invasionen dér forudså man ingen energifordele på mellemlangt eller langt sigt. Den havde især et geostrategisk formål, at genere Kina og svække Rusland på dets sydflanke, som allerede i praksis er omringet af NATOs ekspansion frem til dens europæiske grænser og med USAs militære baser i tidligere sovjetiske lande som Georgien, Aserbajdsjan eller Tadsjikistan.

Det tjente alt sammen til at kræve NATOs deltagelse i Afghanistans påståede ”pacificering og genopbygning”.

Og europæerne, gamle som nye, som Rumsfeld ville have sagt, tilbød sig hurtigt og sikkert og fulgte hans spilleplan i en ny pinlig udstilling af deres mangel på en uafhængig udenrigspolitik, ikke underordnet imperialistiske interesser.

Ved at bede om flere penge indrømmer Bush åbenlyst at han er på vej til at tabe i Afghanistan. En bedrøvet tiger i knibe. Det samme gælder NATO, som ikke kan forøge sine tropper – trods anmodninger fra USA og FN – og som ser en daglig stigning i dødsfald. NATO har maskeret sin tilstedeværelse i Afghanistan som i Libanon med idyllisk hyrdesprog uden forbindelse til virkeligheden.

Proportionelt lider organisationen større tab end USA: af de 694 dødsfald blandt besættelsestropperne pr. 26. september var 441 fra De forenede Stater og 253 fra andre lande. Bortset fra en australier og to svenskere var alle de andre tropper fra NATO, de sidste to dødsfald i det spanske kontingent medregnet. I løbet af de foreløbig 6 år besættelsen har varet, er antallet af sårede 6710. Hvis man sammenligner med Irak (4099 døde og 36.943 sårede) er proportionerne stort set de samme, ca. 10 sårede for hvert dødsfald.

Hvad er årsagen til at antallet af soldater dræbt i Afghanistan er markant mindre end i Irak, når interventionen har varet siden 2001 i det ene land og siden 2003 i det andet? Jo, i Afghanistan er besættelsesstyrken langt mindre og praktisk taget begrænset til byområder. Tilstedeværelsen i landområder er så sparsom at de forskellige styrker der

udgør den afghanske modstand, i øjeblikket kontrollerer 75 % af landet.

Forskellige grupperinger af styrker der kæmper mod besættelsen

Det er en fejl at identificere hele spektret af afghanske modstandsstyrker med Taliban. Det er sandt at Taliban har reorganiseret sig, og at de udgør størstedelen af modstanden, men foruden dem er der andre komponenter som det islamiske parti under Gulbuddin Hekmatyar (hvis len er den nordlige provins Kunduz), nationalistisk modstand ledet af Jalalladin Hakkani, Al Qaeda-kombattanter, opiumsforhandlere og alskens lokale krigere der er dødtrette af vestlig arrogance og især de civile tab besættelsen har voldt.

Flere og flere landsbyer og byer falder fra Karzais marionetregering og går over til modstanden. Man skal ikke glemme at kollaboratøernes ”stjerne”program er kampen mod opiumsproduktionen, og at det får dem til at ødelægge alle mulige afgrøder uden at tage i betragtning at det store flertal af jorderne tilhører fattige bondefamilier uden andre muligheder for indtjening.

Det gælder lige så meget de lejetropper der hører til Dyncorp (den amerikanske institution der har til opgave at udføre samme arbejde i Columbia), som for de besættelsesstyrker der ledes af Storbritannien og af kollaboratørtropper. De sidstnævnte har en imponerende liste af røveri, voldtægt, afpresning,

Den følgende tabel viser de lande, der p.t. besætter Afghanistan

26 NATO lande ca. antal tropper i ISAF: 39.500		11 Ikke-NATO lande
Italien	Ungarn	Østrig
Tyskland	Danmark	Sverige
Holland	Litauen	Kroatien
Spanien	Tjekkiske Republik	Finland
Frankrig	Slovenien	Albanien
Rumænien	Bulgarien	Azerbajdsjan
UK	Grækenland	Makedonien
Belgien	Estland	Irland
Norge	Slovakiet	New Zealand
USA	Island	Schweiz
Portugal	Letland	Australien
Tyrkiet	Polen	
Canada	Luxemburg	

tortur og mord på deres samvittighed, alt uden at risikere straf.

At undertrykke demonstrationer mod besættelsen er den normale dagsorden. Kollaboratørhæren består mest af folk med tadsjikisk etnisk baggrund, hvad der gør reaktionen fra pathanerne (eller pashtunerne, hvis man bruger den engelske betegnelse) fuldstændig normal. De tadsjikiske militser var den vigtigste støtte for USA i omstyrtelsen af Taliban, der er pathanere, den mest talrige etniske gruppe i Afghanistan.

I dette panorama af modstand skal man også medregne en lille venstreorienteret gruppe, karakteriseret af maoistisk tankegang, som argumenterer for muligheden af væbnet kamp i sine publikationer. Denne gruppe, som også modsatte sig den sovjetiske besættelse, har holdt sig selv i live inden for den politiske kamp, om end ikke militært, men for tiden adværer den om at den er ”i et forberedende stade for en folkekrig mod den imperialistiske besættelse”.

En sådan forandring af krigen ville være kvalitativ og gøre nederlaget fuldstændigt for besættelserne, ledet af NATO. De ville ikke længere være oppe imod en religionsbaseret modstand (Taliban), men en politisk og økonomisk, der ville ændre krigens balance og efterlade besættelserne uden nogen sag at argumentere for.

USA, NATO og FN er tre bedrøveligt udseende tigre der er ved at tabe i Afghanistan (sammen med Karzais fjernstyrede halvkoloniale regering). For øjeblikket er de forskellige afghanske modstandsorganisationers militære kapacitet vokset til det firedobbelte siden invasionen i september 2001.

FN: Ansvar for massakrerne

Senlis-rådet, den organisation der er mest bekymret over situationen i Afghanistan og helt ukritisk over for besættelserne, har offentliggjort en rapport hvori der optræder en graf gengivet nedenfor. Den viser modstandsstyrkernes ekspansion, og hvordan denne har bredt sig til 75 % af landet, som påpeget tidligere, med forskellig intensitet, men betydelig tilstedeværelse (1).

FN siger det ikke lige så klart, men den seneste resolution fra Sikkerhedsrådet (2) udtrykker bekymring over ”væksten i voldelige og terroristiske aktiviteter fra

Taliban, Al-Qaeda, illegale bevæbnede grupper og folk som deltager i narkohandel”. Ban Ki-Moon, den multinationale organisations generalsekretær, er endnu tydeligere i sin nyeste rapport (3): ”voldelige handlinger foretaget af oprørere og terrorister er blevet forøget med mindst 20 % sammenlignet med 2006: et gennemsnit på 548 tilfælde om måneden blev rapporteret i 2007, sammenlignet med et månedligt gennemsnit på 425 i 2006.”

I begyndelsen af 2007 kontrollerede guerillaerne kun 20 distrikter i tre provinser, Kandahar, Helmand og Uruzgan. Så den hurtige vækst og udbredelse af modstandsstyrkerne må tilskrives forskellige grunde, men især to. På den ene side er der mange embedsmænd i Karzais halvkoloniale regering der støtter guerillaerne. På den anden har NATOs fortsatte, gentagne bombardementer af hele landsbyer (som det skete i sommer) vendt den afghanske befolkning mod besættelsen.

Det afghanske radikale venstre sagde i et kommunique i juli (4) at NATO er ved at kaste Afghanistan ud i et blodbad med bombing af landsbyer og massakrer på civile. I mere behersket sprog har den italienske udenrigsminister udvist en smule ærlighed, så sjælden blandt hans kolleger, da han sagde at ”[civile dødsfald] er uacceptable moralsk og en katastrofe politisk”.

FNs ansvar for massakrerne er ikke banal i betragtning af at organisationen giver et dække af legalitet til USA og NATO. Derfor udtrykker den citerede resolution dens ”bekymring” for de civile ofre og opfordrer den internationale sikkerheds- og hjælpestyrke (dvs. NATO) og andre internationale kræfter til at ”mini-

mere” risikoen for civile tab og antage ”alle mulige forholdsregler for at garantere den civile befolknings liv, respekt for internationale humanitære love og menneskerettighedsnormer” (sic). En klar tilståelse fra FNs side om dens ynkelige situation, hvor den har tabt al troværdighed som garant for verdenssikkerhed.

Anonyme massakrer

Den politiske opinion i Europa er bedøvet og tillader NATOs talspersoner skamløst at påstå at ISAF- og NATO-styrker opfører sig anderledes end USAs styrker, idet de med 24 timers varsel oplyser at de har tænkt sig at bombe en landsby, så at hvis indbyggerne ikke når at blive evakueret, kan den ”Atlantiske Alliance” ikke påtage sig noget ansvar for dødsfald. De døde er selv ansvarlige for deres død fordi de er blevet i deres eget hjem, på deres egen jord.

Eftersom de eneste vidnesbyrd fra afghanere om disse forud anmeldte bombetogter altid bliver draget i tvivl af vestlige forsvarere for pressens ytringsfrihed, må man fæste lid til den beretning nogle canadiere har givet efter en invasion af deres tropper i en landsby: ”selvfølgelig evakuerer folk deres landsby, men tropperne går ikke ind i bygningerne (som står endnu) af frygt for fælder, og derfor ødelægger de bygningerne, laderne og brøndene og siger så til folk at de kan komme tilbage” (5). At vinde hjerter og hjerner som i Vietnam eller Irak. Så kommer de med en lille erstatning (2000 USA-dollars, ca. 1430 euro) for ”gensidig skade”, hvis der er forekommet dødsfald. Men det har vist sig at kun fire lande gør dette konsekvent, og hverken USA, Stor-

britannien, Frankrig eller Spanien er medlem dem.

Måske på grund af vidneudsagn som dette, eller fordi Canada har flere døde soldater end noget andet land bortset fra De forenede Stater, ønsker oppositionen dér at trække tropperne tilbage. Kun det konservative parti med dets lille, men utilstrækkelige, flertal i parlamentet ønsker af blive ”indtil arbejdet er gjort”. Mens lignende diskussioner finder sted i andre lande med tropper i Irak, er det med hensyn til besættelsen af Afghanistan kun Canada der har taget det første skridt.

Ligesom i Irak findes der ingen opgørelse af antallet af civile dræbt af besættelsen. Marc W. Herold, en økonom ved universitetet i New Hampshire, har dog gennemført en undersøgelse, der viser 4643 døde civile fra september 2001 til oktober 2006. Som logisk er, er dette tal steget betragteligt fordi NATO siden da har forstærket sin bombing af civile områder.

FN taler forsigtigt om 1000 dødsfald mellem 1. januar og 1. august i år (6), idet man dækker sig ind ved at sige at ”*i mange tilfælde vanskeliggør sikkerhedshensyn der begrænser missionens adgang til kampzoner, og det at man har at gøre med en kompliceret politisk situation, indsamlingen af tilstrækkelige data til at udarbejde en fuldstændig rapport over tabene*”. Så man skal næppe være forbausset over at væksten af nationalistisk, anti-amerikansk og antivestlig stemning generelt får modstandsstyrkerne til at vokse.

Modstandsstyrkerne, der generelt identificeres som Taliban (så betegnelsen kan fæstne sig i den kollektive underbevidsthed som et synonym for noget uciviliseret, mens udenlandske tropper bringer fremskridt) anklages for at gemme sig i den civile befolkning, som om guerillaer i en asymmetrisk guerillakrig kunne finde på at råbe ”*Hej-hej! Her er jeg! – Kom og bomb mig her ude i det åbne land!*” Men det der sker i Afghanistan, er mere og mere en guerillakrig, måske endda i en fremskreden fase – en bevægelseskrig.

Den barbariske besættelse medfører stadig større modstand, selv om den er langt fra at være en venstreorienteret eller progressiv national bevægelse. Ligesom i Irak er det afghanske folks

ret til uafhængighed, selvbestemmelse og værdighed uden for enhver tvivl, uanset hvor meget besættelsestropperne hyller sig selv i blå FN-farver. Ganske som NATO og FN bliver USA ved med at insistere på at enhver tilbagetrækning af besættelsesstyrkerne fra Afghanistan vil efterlade et tomrum der vil blive fyldt op af ”ekstremister”.

Men med modstandsstyrker i direkte eller indirekte kontrol over 75 % af landet er det ikke andet end endnu en vestlig fejltagelse. Som det gik i september 2006, da canadierne og englænderne lykønskede sig selv til at have voldt 500 dødsfald for Taliban i Panjwai og Sahri efter to ugers luftangreb, og igen og igen påstod at de havde disse landsbyer under kontrol. Men det viste sig at de ikke kunne bevise et eneste af de påståede 500 tab simpelt hen fordi modstandsstyrkerne (om de nu var Taliban eller ej) var forsvundet. Så ændrede de deres fortælling og sagde: ”*Vi har tvunget Taliban på flugt*”.

92 % af verdens heroin

Det er den slags eventyr den vestlige offentlige mening lytter til ... indtil tabene af deres egne tropper eller kidnapningen af deres landsmænd bringer dem tilbage til virkeligheden.

Denne virkelighed involverer det FN der konstaterer at Afghanistan ”*befriet fra Talibanbrutalitet*” producerer 92 % af den heroin der indtages globalt. En delvis erkendelse som ikke fritager organisationen for ansvar eller nederlag. FNs kontor mod narko og kriminalitet (UNODC, the United Nations Office against Drugs and Crime) fastslår at Afghanistan er på nippet til at blive en ”narko-stat”, selv om det samtidig erkender at ”*opiumproduktionen er hovedkilden til arbejde i Afghanistan*” (7). Modstandsstyrkerne siger det samme.

UNODC har beregnet at 165.000 hektar var optaget af opiumproduktion i 2006, fortrinsvis i områder kontrolleret af Karzais halvkoloniale regering og i områder med militær tilstedeværelse af besættelsesmagterne. Så opiummen er i hænderne på den provestlige elite og udgør en del af kampagnen mod modstanden. Med guerillaens territoriale ekspansion og den kontrol den har i disse områder, er opium ved at blive en næsten essentiel del af krigen mod besættelsen.

USA og dets allierede vil ikke vinde krigen i Afghanistan. Deres strategi er en komplet fiasko. Antallet af dødsfald vil vokse efterhånden som det herskende regime falder fra hinanden, idet det knap nok har kontrol over hovedstaden og nogle få provinser overladt til de allierede krigsherrers forgodtbefindende. USA, NATO, FN og marionetten Karzai er åbenlyst i defensiven, stillet over for et stort flertal af det afghanske folk der afviser dem.

Den altid medgørlige Ban Ki-Moon siger det klart: ”I samme takt som oprørernes pres på overgangsprocessen i Afghanistan vokser, med utilstrækkelighederne i styreform og den narkobaserede økonomi, vil landets regering med hjælp fra det internationale samfund være tvunget til at udvise politisk vilje til at tage de energiske forholdsregler der er nødvendige for at genskabe initiativer inden for hvert enkelt af disse spørgsmål og genvinde folks tillid på en mærkbar måde.

Hvis regeringen ikke udviser fastere lederskab, med større sammenhæng med donorstaterne (medregnet tættere koordinering af internationale civile og militære deltagere i Afghanistan) og en beslutsom indsats fra nabostaterne, vil mange af de fremskridt i sikkerhedsforhold, institutionsopbygning og udvikling der er gjort siden Bonn-konferencen, blive bragt i fare eller endda lide tilbagegang.” (8).

Noter

- 1) ”Política de los talibanes y agravios legítimos afganos”, juni 2007.
- 2) Resolution 1776 (2007), 19. september 2007.
- 3) La situación en el Afganistán y sus consecuencias para la paz y la seguridad internacionales. Informe del secretario general. A/62/345/S/2007/555, afsnit 7.
- 4) ”¿Hace la OTAN una misión de paz o bárbara en Afganistán?”, 29. juli 2007.
- 5) ”Desde Afganistán Ocupado: notas de una misión exploratoria”, Globalresearch, 18. september 2007.
- 6) La situación en el Afganistán y sus consecuencias para la paz y la seguridad internacionales. Informe del secretario general. A/62/345/S/2007/555, afsnit 54.
- 7) Servicio de Noticias de la ONU, 28. juni 2007.
- 8) La situación en el Afganistán y sus consecuencias para la paz y la seguridad internacionales. Informe del secretario general. A/62/345/S/2007/555, afsnit 74.

Oversat af Minna Skafte Jensen fra
Global Research, 8. oktober 2007

Takkebrev til *af Gruppe*

Kære alle deltagere i Aktion G13

Vi vil bare gerne fortælle jer, at vi alle sammen var for fede – og dermed også give hinanden store props!

G13-aktionen var fantastisk. Selvom vi ikke skriver dette brev inde fra vores nye ungdomshus på Grøndalsvænge Alle 13, så mener vi stadig, at aktionen var en succes.

At en på forhånd annonceret konfrontativ demonstration kan samle over 7.000 deltagere på trods af mediehistorier om, at politi, domstole og fængsler forberedte sig på mange varetægts-fængslinger – det er en succes!

At det lykkedes over 200 aktivister at trænge ind og bz'ætte huset, på trods af et politi-opbud på 1.100 betjente, 50 hunde og uandede mængder tåregas – det er en succes!

At det kan lykkes at samle 4.000 militante og konfrontative aktivister i én aktion og samtidig holde stilen alle sammen – det er en succes!

At Ritt nu endelig er tvunget ind i forhandlinger, både som en effekt af ungdomshusbevægelsens samlede pres og G13-aktionen, det er en succes!

Vi vil gerne sige tak til alle jer, der deltog i forberedelserne, fra det første seminar til det sidste infomøde. Det var fedt at kunne forberede det hele åbent, og at vi alle sammen ville deltage. Det gav aktionen en stor styrke, at vi kunne snakke om aktionen og

træne sammen, inden den gik i gang.

Vi vil også gerne rette en lige så stor tak til alle, der deltog i aktionen og demonstrationen. Det var optur, at vi ikke lod os kriminalisere og ikke var bange for at møde op.

Vi vil gerne takke alle, fordi I var med: jer, der deltog i demonstrationen og aktionen, jer, der lavede folkekøkken, jer, der lukkede tåregasramte ind i jeres opgange, jer naboer til huset, der kom med blomster til os, jer forældre, der gik med for at passe på jeres børn, jer fra Gadens Førstehjælp, der hjalp ofrene for politivold – og alle jer andre, der hjalp til og var der.

Aktion-G13 var en ramme for en aktion, der blev sat op, men det var deltagerne, der gav aktionen liv, det var deltagerne, der var modige nok til at bryde ejendomsretten og konfrontere den og dens beskyttere, det var deltagerne, der gjorde dagen til en fest og en sejr på trods af politiets heftige og voldelige angreb!

At vi kunne holde stilen og aktions-kodekset på trods af politiets brutalitet og voldsanvendelse, var flot og beundringsværdigt.

Vi vil til gengæld også gerne hælde en spand lort i hovedet på politiet! Vi lagde vores planer åbent frem. I kunne følge med i vores forberedelse, og vi fortalte jer endda, at vi ikke ville slå på jer, men udelukkende konfrontere jeres magtmonopol – og alligevel plastrede i huset til med Nato-pigtråd, bed os med jeres hunde, skød tåregas i hovedet på os og tævede os med jeres knipler!

Deftagerne i G13

Grupperne i G13

Hvorfor? For at forhindre en lov-overtrædelse? For at forhindre os i at tage en ubrugt grund i brug?

Uanset hvilke begrundelser I kan have, kan det aldrig retfærdiggøre den voldsomhed og brutalitet, I angreb os med. Især når den "forbrydelse", I ville forhindre os i at begå, kun kan give bødestraf.

Det værste er næsten den behandling, I gav dem, I anholdt. At lade dem sidde 12 timer i strips på kolde betongulve og nægte folk toiletbesøg, vand og mad siger ikke så lidt om jeres umenneskelighed.

Og at I kan slippe af sted med denne form for mishandling uden kritik og repressalier, siger ikke så lidt om dette umenneskelige samfund.

Vi vil derfor også gerne rette en stor tak til alle jer, der blev anholdt, men alligevel holdt humøret højt og passede på hinanden på Bellahøj og Valby. Tak til jer, der delte tæpper, fortalte vittigheder og holdt sammen.

G13 var en aktion – og aktionen er nu stoppet.

G13-aktionen blev sat på skinner af ungdomshusbevægelsen og har aldrig været tænkt som et alternativ til denne – tværtimod!

G13-aktionen har givet ungdomshusbevægelsen nogle gode erfaringer, og aktionen har også været med til at styrke bevægelsen – på samme måde som mange andre aktioner har givet erfa-

ringer og styrket bevægelsen.

Grupperne og enkeltpersonerne, der var med til at forberede G13, kæmper nu videre sammen med resten af ungdomshusbevægelsen for fristeder alle steder.

Sammen har vi alle lært det vigtigste af alt: at kampklædt politi, tåregas, fængsler og politivold aldrig kan stoppe vores kamp for en bedre verden med flere selvstyrende ungdomshuse. Og at vi kan, hvad vi vil, og ikke skal lade os begrænse af forestillinger om politiets magt!

Kære alle! Vi er klar til at fortsætte kampen og meget klar på at lave lignende civilt ulydige og konfrontative masseaktioner igen! Og det håber vi også, at I er!

Vi arbejder på at arrangere en stor fest for os alle sammen, hvor vi kan mødes og snakke, lære hinanden bedre at kende og udtænke nye ideer.

Og vi vil meget gerne opfordre jer til at skrive jeres oplevelser og beretninger fra dagen ind og sende til g13oplevelser@gmail.com – så vil vi samle dem sammen og bruge dem i et dokumentationsprojekt, vi har gang i omkring aktionen. I må meget gerne sende dem inden 1. december.

Kærlig hilsen

**Repræsentanter for
alle de forskellige grupper/fingre i G13-aktionen**

Den Store Oktoberrevolution 90 år

"Vi vil bygge verden om. Vi vil gøre ende på den imperialistiske verdenskrig, som hundreder af millioner mennesker er trukket ind i, som kapitalinteresser på hundreder af milliarder er vævet ind, og som kun den største proletariske revolution i menneskehedens historie kan gøre ende på ved en virkelig demokratisk fred."

V.I. Lenin, april 1917

Den Store Oktoberrevolution vakte proletarernes og arbejdernes entusiasme og håb til live og har samtidig været genstand for kapitalisternes og reaktionens enorme had imod bolsjevikpartiet og dets vigtigste ledere.

For det var en revolution uden sidestykke i menneskehedens historie, en revolution, *"der rystede verden"*.

I Rusland barslede revolutionen ikke bare med en stat og regering af ny type. Den skabte en ægte civilisation, en højere form for samfundsliv (socialisering og kollektivisering), en organisering bygget på lighed og folkernes frihed, og den betød et spring fremad for kultur og videnskab, som ramte hele verden som et lynnedslag.

Sovjetunionen var gennem årtier en afgørende faktor i menneskehedens historie. Det lykkedes at konsolidere en stålsat folkelig enhed, som gjorde landet i stand til med succes at overvinde de prøvelser, det blev stillet over for, nemlig borgerkrig, den imperialistiske intervention, kollektiviseringen og industrialiseringen, de nazistiske horders udryddelseskrig og invasion (godt skubbet på vej af de vestlige såkaldte demokratier), den dramatiske genopbygning af landet efter krigen osv.

Blandt de mange erfaringer og lærer, vi kan drage af Oktoberrevolutionen og af de handlinger, der gennemførtes af historiens første socialistiske stat, vil vi særlig fremhæve den praktiske gennemførelse af proletarisk internationa-

lisme, sådan som den er sammenfattet i de berømte og fuldt dækkende ord fra Det Kommunistiske Manifest: *"Proletarer i alle lande, forén jer"*.

Dette er en aktiv internationalisme, der ikke er begrænset til ord som hos socialdemokrater og andre. Sovjetmagten virkeliggjorde den på en klar og radikal måde ved at omskabe det tsaristiske imperium til en union af republikker baseret på en frivillig sammenslutning af folkene, mange nationaliteter.

Derfor kunne USSR til gengæld regne med internationalistisk støtte i dens kamp mod den imperialistiske alliance, der samarbejdede med Kerenskij i den første tid efter revolutionen, i håb om at det ville udløse en blodig borgerkrig. Søfolkene fra Sortehavet, som under ledelse af den franske kommunist André Marty nægtede at angribe USSR, er et eksempel på denne internationalisme, der – som antydtes af dens navn, når den forbindes med proletariatet – bør være normen for forbindelserne mellem broderpartier, der står på et ligeberettiget grundlag, samtidig med at der tages højde for partiernes uens udvikling, både organisatorisk og politisk.

Internationalismen kommer ikke kun til udtryk i tilbagevendende, mere eller mindre storslåede manifestationer, som for eksempel De Internationale Brigaders kamp imod nazisme og fascisme i Spanien, men den antager også organisatorisk skikkelse, sådan som Marx, Engels, Lenin og Stalin og alle de store revolutionære opfattede den. Fra Oktoberrevolutionen

organiserede Lenin og bolsjevikkerne tredje internationale (Komintern), der fastlagde det som en af sine opgaver at danne, hvad man dengang kaldte bolsjevikpartier og i dag ville kalde marxistisk-leninistiske partier, i alle lande. Det er også en opgave, der stiller sig for os i dag. **Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO)** er et udtryk for nødvendigheden heraf, men den udgør ikke allerede en ny internationale.

Den proletariske internationalisme blev kraftfuldt forsvaret af Lenin, Stalin, Dimitrov osv. Den er alle verdens arbejderes internationale solidaritet, og den må være et grundlæggende princip og en integreret del af de ægte marxistisk-leninistiske partiers virksomhed, som den var det for bolsjevikkerne.

På samme måde følger vi de store ledere af den socialistiske opbygning i Sovjetunionens eksempel og bekræfter, at **revolutionær vold** er nødvendig for at omstyrte borgerskabet og andre kapitalistiske kræfter, der fører kamp mod proletariatet og folkene i verden. Den revolutionære vold er fra et bestemt trin i klassekampen en uadskillelig del af denne kamp. Den revolutionære volds højeste udtryk er **proletariatets diktatur**, *"organiseringen af de undertrykte avantgarde som herskende klasse for at undertrykke undertrykkerne"*, et af de principper, som socialdemokrater, revisionister og forskellige opportuniste har udsat for de største bagvaskelser.

Hrustjov lancerede på den berygtede 20. kongres en hel stribe løgne og angreb

imod Stalin, imod vold og imod proletariats revolutionære diktatur. Som den store fortsætter af Lenins værk førte Stalin en uforsonlig kamp for anvendelsen af disse principper, en kamp, som stadig er ætset ind i alle kommunisters erindring.

Vi vil forsvare Stalin ved at citere Lenin: *"Marxist er kun den, der udvider anerkendelsen af klassekampen hele vejen igennem til anerkendelsen af proletariatets diktatur. Deri ligger den mest fundamentale forskel imellem en marxist og en ordinær småborger eller storborger."*

Det var midt under sovjetmagts store bedrifter, midt i dens vanskeligheder og problemer, at Hrustjovs og hans følgesvendens forræderi underminerede den socialistiske stats grundlag, til borgerskabets og de reaktionære kræfters begejstring verden over. Dertil kommer de andre moderne revisionister, som under mange former og med forskellige udtryk alligevel tilhører den samme opportunistiske og anti-marxist-leninistiske blok. Reaktionen har profeteret de kommunistiske ideers død, afslutningen på **proletariatets og arbejderklassens afgørende rolle** og i sidste instans de kommunistiske partiers nyttesløshed.

Vi, partier og organisationer, der er medlemmer af IKMLPO, fastholder og bekræfter, at det kommunistiske parti er den uundværlige motor, der skal tilvejebringe den nødvendige bevidsthed, organisere og lede proletariatet, hovedstyrken i den revolutionære kamp, i alliance med husmænd og småbønder, hvor disse findes, og med de øvrige arbejdende befolkningslag. Imperialismens udvikling eller de gigantiske teknologiske fremskridt og alskens opdagelser har ikke afsluttet **klassekampen** og kan selvfølgelig ikke stoppe den. Alle sejrene, som blev opnået med Oktoberrevolutionens storslåede epos, med Lenin og Stalin i spidsen, forbliver gyldige: Klassekampen er historiens drivkraft, og det kommunistiske parti klarlagte betydningen af, hvad Marx sagde:

"Menneskene kan kun befri sig selv ved deres egne handlinger, ikke som følge af en eller anden mæcens luner eller i kraft af en oplyst diktators vilje."

Tesen om **det svage led** i kæden, dvs. at revolutionen kan bryde ud, hvor de

grundlæggende modsigelser er mest skærpede, især dem imellem proletariatet og bourgeoisiet, gælder også i dag. Dette bør taktisk holdes for øje i kommunisternes internationale kamp.

Men den imperialistiske kæde bryder kun sammen i et eller flere svage led med omstyrtelsen af kapitalismen og opbygning af socialismen som resultat, når kampen ledes af et ægte kommunistisk parti, sådan som det blev vist af revolutionen i 1917.

Rusland var virkelig et svagt led i det kapitalistiske system, men det var ikke det eneste. Det var det kommunistiske parti, som ledet af en sikker hånd vandt ledelsen af de arbejdende masser, bønder og soldater, gennembrød denne kæde, stormede Vinterpaladset og førte magten over til sovjetterne. Dette er en af de store lærer og en af de vigtigste erfaringer fra dette heroiske epos, som forbliver ætset ind i revolutionens annaler, og som leder os og ansporer os.

Man kan – uden at gå galt overhovedet – sige, at medmindre der findes et marxistisk-leninistisk parti, hærdet i kamp og bevæbnet med en solid ideologi, med organisatorisk fasthed og dristighed, og med **erfarne ledere**, der er i stand til at forudse og fremme begivenhederne, uden et sådant parti kan folkemasserne ved givne lejligheder opnå en midlertidig succes, delsejre, men de kan aldrig gennemføre revolutionen i dette ords egentlige betydning, fordi *"kun et parti ledet af en fremskredne teori kan fuldføre fortroppens kampopgave"*.

Når vi fejrer 90-året for Den Store Oktoberrevolution, ledet af Lenin, Stalin og andre bolsjevikledere, ønsker Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer særligt at fremhæve og understrege **marxismen-leninismens aktualitet og gyldighed** for arbejderklassen og verdens folk, der bombarderes med væld af pseudomarxistiske teorier som anarkisme, socialdemokratisme, eurokommunisme, trotskisme, diverse utopier osv., som forsøger at trænge ind i arbejderklassen og progressive sektorer.

De fleste af disse teorier, designet af borgerskabet og dets hær af 'kritiske' intellektuelle, er intet andet end genbrug af gamle ideer i nye klæder, der altid ender med at spille reaktionens spil. Det

er disse nye filosoffer, der ikke opdager noget nyt overhovedet, teoretikere, som teoretiserer, underdriver og overser styrken ved den praktiske handling. Deres analyser har ikke til formål at drage konklusioner: Det er teorier, der skal forklare forud givne konklusioner.

Det er denne type, som kalder marxismen forældet, hævder, at leninismen står i modsætning til marxismen, osv. Ud af ærmet hiver de "teorier, der går ud over Kapitalen".

For os er marxismen, beriget af Lenins betydelige og geniale bidrag (marxismen-leninismen), ikke bare gyldig, men vi er også overbeviste om, at dens korrekte anvendelse under de proletariske og revolutionære kræfters fremmarch og dens rodfæste i folkemasserne er den nødvendige tilskyndelse til den afgørende kamp for at omstyrte og udslutte kapitalismen og påbegynde den socialistiske opbygningsproces.

Vi genkalder den berømte sætning:

"Marxismen-leninismen er den videnskab, som forholder sig til naturens og samfundets lovmæssigheder, til de udbyttede massers revolution (...) Det er arbejderklassens og dens kommunistiske partis ideologi."

Den er en levende videnskab, en videnskab i bevægelse: Den er ikke og vil aldrig være en katekisme, et dogme for kommunister, men er en vejledning til handling og dialektisk analyse. Som fremhævet af Lenin: *"Uden revolutionær teori kan der ikke findes nogen revolutionær bevægelse."*

Og lad os til slut erindre om Lenins ord:

"Det russiske proletariat havde æren at være de første, men vi må aldrig glemme, at dens bevægelse og dens revolution kun er en del af proletariatets verdensomspændende revolutionære bevægelse."

**Længe leve Den Store
Oktoberrevolution!**

**Længe leve den proletariske
internationalisme!**

Leve marxismen-leninismen!

**Den Internationale Konference af
Marxistisk-Leninistiske Partier og
Organisationer (IKMLPO)
Oktober 2007**

Oktoberrevolutionen og arbejderklassens diktatur

Proletariatets diktatur: Intet begreb og ingen praksis er så forhadet af borgerskabet som dette. Det var Karl Marx, som understregede at opbygningen af socialismen nødvendigvis måtte forløb under arbejderne klasseherredømme - med arbejderne organiseret som herskende klasse - og med Oktoberrevolutionen blev det for første gang til virkelighed.

Den socialistiske revolution knuser og likviderer borgerskabets diktatur, borgerskabets kapitalistiske statsmagt, og opretter arbejderklassens diktatur, arbejderklassens egen statsmagt. Det er betingelsen for, at arbejderklassen og dens allierede sejrer, at revolutionens mål, at opbygge socialismen og sikre socialismens udvikling frem mod det klasseløse kommunistiske samfund, sejrer.

Historien og menneskehedens udvikling, gennem slavesamfundet over feudalsamfundet, det borgerlige kapitalistiske samfund til det socialistiske, viser, at ingen undertrykt klasse har opnået magten uden at gennemføre en periode med håndfast klassesdiktatur.

Borgerskabet erobrede sin politiske magt og udviklede produktivkræfterne og banede vejen for det kapitalistiske

samfund ved at knuse og likvidere det feudale samfund med revolutionær vold, ved undertrykkelse af konger og feudalherrer, disses reaktionære forsøg på kontrarevolution og genrejsning. Eksempelvis den franske revolution i 1793, der likviderede reaktionen i form af aristokratiet og monarkister og deres allierede, som tilkaldte udenlandske tropper for at drukne den borgerlige revolution i blod og desperat forsøgte at rulle historiens hjul tilbage.

Den socialistiske revolution og arbejderklassens magtovertagelse vil umiddelbart straks betyde en ekspropriering og likvidering af storkapitalens ejendom, herunder kapital og formuer, der stammer fra mindretallets udbytning af flertallets arbejde, fra den politiske og økonomiske undertrykkelse. Revolutionen vil sønderrive og klippe alle tråde til imperialismens globale spindelvæv: EU, NATO, Verdensbanken, de internationale børser og spekulationsmarkeder osv.

Arbejderklassens diktatur undertrykker og likviderer storkapitalens og borgerskabets modstand mod den socialistiske revolution, borgerskabets og monopolkapitalens forsøg på kontrarevolution og tilbagevenden til de gamle tilstande – ligesom borgerskabet, da det var en progressiv og revolutionær kraft

i England i 1649, i Frankrig i 1793, i de borgerlige revolutioner, der fulgte i kølvandet, gjorde det, frem mod det kapitalistiske samfund fra det feudale.

”... Proletariatets diktatur ligner andre klassers diktatur derved, at det som ethvert andet diktatur opstår af nødvendigheden for med magt at undertrykke modstanden fra den klasse, som er ved at miste sit politiske herredømme ...” skriver Lenin i ”Tesar og rapport om borgerligt demokrati og proletariatets diktatur”.

”... Den grundlæggende forskel mellem proletariatets diktatur og andre klassers diktatur – det feudale i middelalderen og det borgerlige diktatur i alle civiliserede lande – består i den kendsgerning, at godsejernes og bourgeoisiets diktatur var den voldelige undertrykkelse af den modstand, som det store flertal af befolkningen, nemlig det arbejdende folk, frembrød ...”

”... I modsætning hertil er det proletariske diktatur den voldelige undertrykkelse af udbytternes modstand, det vil sige af et ubetydeligt befolkningsmindretal, godsejerne og kapitalisterne ...”

Det grundlæggende og vigtigste spørgsmål, enhver tanke om en socialistisk revolution og opbygningen af socialis-

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

men stiller, er spørgsmålet om statsmagten og dens beskaffenhed. Alle stater og statsformer, historien har kendt, har været klasseskaber og redskaber for den herskende klasses klasseherredømme (diktatur).

Arbejderklassens vigtigste våben i kampen om erobringen af den politiske magt er den videnskabelige socialisme, marxismen-leninismen. Det kommunistiske parti, som bygger på marxismen-leninismen, er et revolutionært parti, der er bygget på de leninistiske principper, den demokratiske centralisme.

Historien slår fast, at revolutionen må tilintetgøre den borgerlig-demokratiske kapitalistiske stat, der ene og alene, med alle dens institutioner, er indrettet på at sikre borgerskabets klasseherredømme og undertrykke arbejderklassen og den øvrige befolkning.

Der, hvor falske "socialister", "kommunister", anarkistiske marodører og andre eventyrere har fornægtet arbejderklassens diktatur, afvist eller forvansket den videnskabelige marxisme-leninisme med forskellige teorier om særlige "overgangsfaser" fra kapitalismen til socialismen – antimonopolistisk-demokrati, fredelig overgang til socialisme, et demokrati for alle – er deres kyniske absurditet og bedrag endt i blodbad, fascistisk diktatur og en yderligere befæstelse og fastholdelse af borgerskabets kapitalistiske diktatur.

Arbejderklassens diktatur sikrer arbejderklassen og dens allierede, det arbejdende flertal, grundsikrede sociale rettigheder som uddannelse, arbejde, bolig og sundhed. Under arbejderklassens diktatur ændres økonomien og produktionen fra at være det kapitalistiske samfunds hunger efter profit til et middel til at dække de fælles menneskelige og den enkeltes behov.

Inden for sundhedssektoren vil der i højere grad blive lagt vægt på forebyggende indsats, ikke som under det borgerlige diktatur, hvor det er profithensyn, der styrer, hvilke sygdomme og hvilken slags medicin der forskes i. Forskningen vil under arbejderklassens diktatur og socialismen tage udgangspunkt i samfundets udvikling og være til gavn for den brede befolkning.

Klimaændring og forurening, der er en direkte følge af det borgerlige diktatur og kapitalens hensynsløse profitjagt, rovdrift og ødelæggelse af kloden, af den ensidige og intensive kapitalistiske produktionsmåde, der tilintetgør naturen, mennesker og dyr, vil blive bragt til ophør.

Landbrugs- og fødevarerproduktionen vil blive omlagt for at sikre god, sund og økologisk mad. De store godser og kapitalistiske industri-storbrug vil blive nationaliseret og omdannet til statsbrug, mens bønderne på frivillighedens basis vil blive opmuntret til at slå sig sammen i kollektivbrug for at sikre en mere rationel og miljørigtig produktion. De vil samtidig blive lettet for deres afhængighed og lænkerne til landbrugets leverandører, hoveriet for de kapitalistiske banker og kreditforeninger.

Alle unge vil under arbejderklassens diktatur få ret til uddannelse. Grundskolen og uddannelsessystemet vil tage sigte på en alsidig udvikling af det enkelte individs personlighed, på dannelsen af en bevidsthed baseret på den videnskabelige marxisme-leninisme, på tilegnelsen af færdigheder, som sætter den enkelte i stand til at deltage fuldt ud i alle sider af og i udviklingen af det socialistiske samfundsliv.

Undervisningen i grundskolen og på alle øvrige uddannelser sker gennem en vekslen og kombination af både prak-

tisk og teoretisk arbejde, på et videnskabeligt-materialistisk grundlag med vægt på udvikling af den enkeltes kreative anlæg og tilegnelse af grundlæggende videnskabelige principper.

Den videnskabelige socialisme og det kommunistiske partis ledende rolle under arbejderklassens diktatur og opbygningen af socialismen er arbejderklassens og dens allieredes, den brede befolknings vigtigste våben i kampen for at fastholde og udvikle socialismen frem mod det klasseløse kommunistiske samfund.

Arbejderklassen vil under arbejderklassens diktatur opbygge sine demokratiske organer til at udøve sin magt: beslutnings- og magtorganer, råd på fabrikker, kollektiv- og statsbrug, i skoler, på universiteter, i boligområder, som bydelsråd, lokalråd, kommunalråd osv. Der vil være en demokratisk valgt folkeforsamling, der er den øverste politiske myndighed, og som udnævner regeringen. Folkeforsamlingen vil være repræsentanter valgt blandt og af arbejderklassen, dens allierede og befolkningen. Den vil afspejle hele det socialistiske samfundsliv og ikke bestå af levebrødspolitikere eller karrieremagere. De, som har valgt dem som deres repræsentanter, kan til enhver tid trække dem tilbage, hvis vedkommende ikke længere handler i overensstemmelse med det proletariske og socialistiske demokrati.

B.C. Andersen

Oktoberrevolutionen, arbejderklassens diktatur og "Det ny menneske"

Borgerlig ideologi går ud fra, at menneskets natur er evig og uforanderlig – og i regelen ond eller 'syndig'.

For marxister er menneskenaturen 'indbegrebet af samfundsforholdene'. Et forkrøblet samfund skaber forkrøblede mennesker, et frit samfund skaber frie individer, hvis personlighed kan udfolde sig. Derfor giver det god mening at tale om 'det nye menneske', revolutionen vil skabe.

Målet for arbejderklassens (proletariatets) diktatur, for opbygningen og udviklingen af socialismen, er det klasseløse kommunistiske samfund, hvor det sagt populært er således, at enhver yder efter evne og nyder efter behov. Et samfund, hvor det nødvendige arbejde for at opretholde og tilvejebringe de nødvendige midler til tilværelsen er reduceret til et minimum, og arbejdets former revolutioneret, så det kun er et biprodukt i menneskets produktive udfoldelse af sine talenter og evner.

Denne proces er langvarig. Det er nødvendigt, arbejderklassen udøver sit diktatur for at sikre en udvikling, hvor alle politisk-økonomiske levn og rester af tankegods fra det borgerlige og kapitalistiske samfund bliver likvideret.

Ethvert samfunds indretning udspringer af samfundets økonomiske indretning. Arbejderklassens diktatur sikrer, at produktivkræfterne udvikles og anvendes til menneskenes sociale frigørelse, at arbejdsdelingen mellem det fysiske og intellektuelle arbejde, mellem by og land og mellem arbejdsfunktioner, der oprettholder klasser, forsvinder.

Under socialismen, frem mod det klasse-

løse kommunistiske samfund, skaber arbejderklassens diktatur grundlaget for på den ene side, at produktivkræfterne udvikles, så der skabes materiel mulighed for, at alle yder efter evne og nyder efter behov, og på den anden side bekæmper arbejderklassens diktatur, at produktivkræfterne udvikles ved øget arbejdsintensitet, længere arbejdstid osv.

Det er en langvarig kamp frem mod det klasseløse kommunistiske samfund. Arbejdet skifter karakter og indhold, bliver et udtryk for den menneskelige skaberkraft, produktivkræfterne udfoldes til gavn for hele samfundet, til opfyldelse af de fælles menneskelige og den enkeltes behov.

Mennesket og produktivkræfternes udvikling

I den proces ændrer kulturen og mennesket sig. I 'Teses om Feuerbach' skriver Karl Marx: "... Den materialistiske lære, at mennesker er produkter af omstændighederne og opdragelsen, at forandrede mennesker altså er produkter af andre omstændigheder og forandret opdragelse, glemmer, at omstændighederne netop forandres af mennesker, og at opdrageren selv må opdrages ..."

Det særlige ved al menneskelig virksomhed er dens samfundsmæssige karakter. Mennesker indgår i et samarbejde med andre mennesker. Det er disse menneskelige relationer, der danner et samfund. Mennesket kan ganske enkelt ikke udvikle sig, eller overleve, uden nogen form for relationer til andre mennesker.

Modsat alle andre væsener forstår mennesket sammenhængen mellem sin egen adfærd og andre menneskers adfærd. Hvor andre væseners adfærd udelukkende er biologisk fastlagt og bestemt til at indfri biologiske behov, forstår mennesket, ud over de naturlige biologiske sammenhænge, også de samfundsmæssige relationer.

Mennesket har en bevidsthed, som er en samfundsmæssig bevidsthed. Mennesket opfatter verden uafhængigt af sine aktuelle behov. De menneskelige relationer, de samfundsmæssige relationer, har gennem menneskets historie betinget både udviklingen af sprog og tilvirkningen af redskaber fra stenalderen frem til det 21. århundredes cyberspace.

Det er mennesket, der skaber samfundet. Relationerne mennesker imellem skabes i en fælles produktiv proces. Den menneskelige bevidsthed genspejler den herskende produktionsmåde, og den herskende produktionsmåde genspejler den samfundsmæssige bevidsthed.

Menneskets udvikling følger udviklingen i produktivkræfterne og måden at organisere samfundet på. De samfundsmæssige relationer, produktionsforholdene, ændrer sig med produktivkræfternes udvikling. De antager nye former, bliver mere komplekse: fra slavesamfund, feudalsamfund, det kapitalistiske samfund og det socialistiske samfund til det klasseløse kommunistiske samfund.

Det borgerlige kapitalistiske samfund

Ethvert samfunds produktionsmåde, dets forskellige institutioner, det være sig statsapparatet, universiteter, seminarier, andre uddannelsesinstitutioner eller lovgivning, påvirker den samfundsmæssige bevidsthed, opfattelsen af verden, af videnskab, filosofi, moral, kunst og kultur, som tjener den herskende klasse.

I det borgerlige kapitalistiske samfund tjener videnskab, forskning og opdragelse kapitalens interesser. Medicinalindustrien forsker i samarbejde med universiteter og hospitaler i hele tiden at finde en så effektiv medicin som muligt til visse sygdomme, og fremstiller den for at øge medicinalindustriens profitter og udbyttet til aktionærerne, ikke for at finde årsagen til de enkelte sygdomme eller for at gavne

forebyggelsen af disse.

Teknologi og nye produktionsmåder tages i anvendelse ikke for at lette arbejdskraften og hindre nedslidning, men for at øge produktiviteten og kapitalens profitter. Den borgerlige skønsang om en objektiv og neutral videnskab og forskning er skinger og hul, uden klangbund i virkeligheden.

Videnskaben, forskningen og de teknologiske landvindinger har i det borgerlige kapitalistiske samfund ikke sigte på at løse menneskehedens grundlæggende problemer: klimaændringer, forureningen, der er skabt af kapitalismens hensynsløse profitjagt, sulten, fattigdommen, sygdomme, der er en følge af monopolernes og imperialismens rovdrift og ødelæggelse af kloden. De arbejdende menneskers materielle og kulturelle behov eksisterer for kapitalen kun i det omfang, de viser sig positivt på bundlinjen i årsregnskaberne.

Den teknisk-videnskabelige revolution i de industrialiserede kapitalistiske lande har *kun* til formål at øge udbytningen og undertrykkelsen, at få profitten til at vokse. Den har – underlagt den herskende klasse, det kapitalistiske borgerskab – øget uligheden, uddybet kløften mellem de udviklede kapitalistiske lande og de underudviklede lande, mellem rige og fattige, mellem håndens og åndens arbejde.

I det borgerlige kapitalistiske og klasse-delte samfund, mellem hovedklasserne, er der en række lag, der er nødvendige for opretholdelsen af den herskende klasses politiske magt. De lag er opstået som følge af arbejdsdelingen, delingen mellem håndens og åndens arbejde. De er beskæftiget med organiseringen og ledelsen af samfundet og den samfundsmæssige produktion, og de tjener den herskende klasses interesser. De er teknikere, ingeniører, økonomer, forfattere, kunstnere, professorer, lærere og pædagoger. Deres rolle i den samfundsmæssige organisering i det kapitalistiske samfund bringer dem i et vist modsætningsforhold til arbejderklassen og dens interesser, men også, som ansatte og tjenere for kapitalen, i modsætning til borgerskabet.

OKTOBERREVOLUTIONEN 90 ÅR

Lørdag 10. november 2007

TiB, Valby Mølle Allé 26

2500 Valby

Start kl. 14:

- * *Revolutionens problemer i Danmark***
- * *Den internationale kommunistiske bevægelse i dag***

Oplæg ved B.C. Andersen, Henning Paaske Jensen,

Kristian Dalgaard og Klaus Riis

Debat

Kl. 17

Spisning -

efterfulgt hele aftenen af FEST -

Kulturprogram

Pris. Inkl. Mad: 50,- kr.

APK

Lenin har karakteriseret disse intellektuelle lag: "... Ingen vover at benægte, at intelligensen som et særskilt lag i det moderne kapitalistiske samfund i det store og hele netop karakteriseres af individualisme og manglende evne til disciplin og organisation ..."

"... Herved adskiller dette samfundslag sig ufordelagtigt fra proletariatet. Det er en af forklaringerne på de intellektuelles slaphed og ustabilitet, som proletariatet så ofte får at føle, og denne egenskab ved de intellektuelle hænger uløseligt sammen med deres almindelige livsbetingelser, deres erhvervsforhold, der i mangt og meget ligner betingelserne for småborgerskabets eksistens ..."

De intellektuelle indtager i det kapitalistiske samfund en dobbeltstilling. De ejer ikke produktionsmidler. De er betalt af kapitalen. De skaber merværdi for kapitalen og er på samme tid kapitalens forlængede arm og kontrollant over for arbejderklassen.

Et vigtigt og vitalt led i opretholdelsen af borgerskabets klasseherredømme er uddannelses- og skolesystemet, der ideologisk og kulturel er gennemtænkt til at afrette den opvoksende generation i forhold til borgerskabets interesser. Lærere og pædagoger er bestemt til at levere varen i form af føjelige slaver og bukkende arbejdere og nye generationer af tjenende intellektuelle, samt til at sikre borgerskabets eget monopol på viden, der understøttes af samfundets økonomiske mekanismer. De, der kommer fra borgerskabet og har råd, får en høj og lang videregående uddannelse, mens andre i bedste fald må tage til takke med en utilstrækkelig studiestøtte og efterfølgende gæld, en mellemlang eller kort uddannelse tilpasset kapitalen og den herskende klasses behov.

Oktoberrevolutionen og "Det ny Menneske"

Efter den socialistiske revolution, opgøret med den gamle borgerlig-demokratiske og kapitalistiske stat, oprettelsen af arbejderklassens egen statsmagt – arbejderklassens diktatur, der likviderer borgerskabets ejendomsret til produktionsmidlerne: jord, råstoffer, maskiner, produkti-

onsbygninger og fabrikker, og sikrer disse som socialistisk fællesejendom med sigte på at dække fælleskabets materielle og kulturelle behov – er en vigtig opgave for arbejderklassens diktatur inddragelsen af hele arbejderklassen og dens allierede i den aktive og direkte deltagelse og medbestemmelse i produktionen, i alle sider af samfundslivet, i opbygningen og udviklingen af socialismen frem mod det klasseløse kommunistiske samfund.

I denne proces sker der en kvalitativ højnelse af det enkelte menneskes bevidsthed, en tilegnelse af den videnskabelige socialisme, af marxismen-leninismen, der afspejler sig i alle sider af samfundslivet: i videnskaben, teknologien, psykologien, pædagogikken, i kunsten, kritikken, moralen osv.

Under opbygningen af socialismen, under arbejderklassens diktatur, er det uddannelsesmæssige og pædagogiske princip massernes egen aktive deltagelse i opbygningen af socialismen, i egen udvikling gennem tilegnelsen af den videnskabelige marxisme, af de kommunistiske principper, ud over de rent elementære almene færdigheder og fag. For at sikre arbejderklassen og dens allierede at kunne deltage på alle niveauer må det gamle samfunds fremmedgørelse af masserne i det kapitalistiske, borgerlige pseudo-demokrati uden reel deltagelse i organisering af samfundet overvindes.

For at nå det højeste stadie i udviklingen, det klasseløse kommunistiske samfund, tager undervisning, pædagogik, opdragelse, aktiv deltagelse i samfundsmæssigt produktivt arbejde, organiseringen af samfundet og opbygningen og udviklingen af socialismen under arbejderklassens diktatur sigte på at skabe en ny bevidsthed: et Nyt Menneske.

B.C. Andersen

Den vellykkede Oktoberrevolution viste i praksis, at marxismens ideer om revolution og det nye samfund var realistiske og kunne virkeliggøres. Revolutionen bekræftede den marxistiske teori. Dette har ikke forhindret borgerskabet og alverdens revisionister i at benægte og forvanske lærdommene fra den første socialistiske revolution, som fortsat er gyldige.

Oktoberrevolutionen i 1917 betød en enorm omvæltning, ikke kun for proletariatet, fattigbønderne, de jordløse, de kuede og undertrykte nationale mindretal i Rusland, men for hele menneskeheden. Det var en kulturbegivenhed af dimensioner, som på gennemgribende vis ændrede historiens gang, og som indledte en helt ny epoke i menneskets og samfundsudviklingens historie.

For første gang i verdenshistorien blev de undertrykte, de udbyttede, den herskende klasse. Den sociale, politiske og økonomiske kamp i hele verden tog et radikalt og kvalitativt spring fremad mod et samfund, der ikke baserer sig på et mindretals udbytning og undertrykkelse af flertallet.

Oktoberrevolutionen var mere end et bevis på at arbejderklassen og dens allierede var i stand til at gennemføre en revolution, erobre statsmagten, forvandle et krigshærgede, udsultet fallitbo økonomisk, teknologisk og socialt.

Oktoberrevolutionen var en sejr for proletariatets revolutionære videnskabelige teori, en sejr for det revolutionære kommunistiske parti, der bygger på denne videnskabelige teori, et kadre- og fortrosparti efter de leninistiske principper. Partiets ledende rolle sætter det i stand til at lede arbejderklassen frem mod og under revolutionen, gennem opbygningen af socialismen under arbejderklassens diktatur, det første

Oktoberrevolutionens lære

stadie mod det klasseløse kommunistiske samfund.

Den sorteste reaktion – borgerskabet og imperialismen – frygter Oktoberrevolutionens lære og erfaringer. I forening med reformister, revisionister af enhver afskygning, med trotskister og anarkistiske eventyrere, bekæmper de med alle midler Oktoberrevolutionens lære: det marxistisk-leninistiske parti, arbejderklassens diktatur og den videnskabelige marxisme.

Lige nu er ”håbet” og ”åbenbaringen” for den såkaldte venstrefløj Venezuela under Hugo Chávez, der den ene dag erklærer sig som trotskist, den næste som god katolik, men som, uanset hvilken dag i ugen det er, står fast på, at marxismen-leninismen er forældet. Den vej, han følger, den vej, den såkaldte venstrefløj forblindet og kritikløst halser efter ham på, er Chiles og Allendes vej, iblandet lidt titoistisk selvforvaltning og lidt utopisk kristendom. Det er en variant af anti-monopolistisk demokrati, illusionen om fredelig parlamentarisk overgang til socialisme. En cocktail, der fører til borgerskabets og imperialismens blodige nedslagtning af arbejderne, af bønderne, af den brede befolkning, og som åbner for fascisme, befæster og styrker kapitalismens

udbytning og undertrykkelse.

Enhver Hoxha understreger faren ved al opportuniste og revisionisme: ”... Arbejderklassens parti bliver dens virkelige organiserede trop, dens generalstab, når det skoles i og behersker den marxistisk-leninistiske teori, og når det anvender dette mægtige våben behændigt og på skabende vis i klassens kamp for revolutionens sejr, for oprettelsen af proletariets diktatur og opbygningen af socialismen. Det parti, der tilegner sig denne teori, men ikke anvender den, eller anvender den forkert og fremturer med ikke at rette fejl, som det begår, et sådan parti vil ikke gå frem ad den rigtige vej, men afviger fra marxismen-leninismen ...”

Det kommunistiske parti, der bygger på marxismen-leninismen, på principperne om demokratisk centralisme, på partiets ledende rolle som fortrup for arbejderklassen, bliver af borgerskabet og over en bred front af falske ”socialister”, folk, der kalder sig selv ”kommunister”, af trotskister og af anarkister lagt for had, søgt isoleret og miskrediteret, fordi det konsekvent forsvarede Oktoberrevolutionens lære og afslører deres løgn, fordrejninger, fortielser og store bedrag.

I 35 år fra 1917 frem til revisionisternes kup og kontrarevolution beviste Oktoberrevolutionen, beviste arbejderklassens diktatur, beviste det kommunistiske parti, beviste arbejderklassen, beviste de arbejdende bønder og de intellektuelle i Sovjetunionen socialismens dynamik og overlegenhed over kapitalismen. Mens imperialismens og kapitalismens indre modsætninger og anarki skærpedes, med massearbejdsløshed og stadig mere dybtgående, tilbagevendende kriser, styrkede socialismens femårsplaner udviklingen af den socialistiske økonomi og sikrede arbejderklassen og dens allierede en hidtil uset social og kulturel fremgang.

Reaktionen og revisionismen i forening stoppede midlertidig denne udvikling og genrejste for en tid kapitalismen og borgerskabets diktatur. Men Oktoberrevolutionens stjerne lyser stadig, er en inspirationskilde og et almengyldigt eksempel for klodens udbyttede og undertrykte.

På den 3. alrussiske kongres for Ruslands Kommunistiske Ungdomsforbund sagde Lenin: ”... Den egentlige opgave, at skabe et kommunistisk samfund, vil tilfalde ungdommen. For det er klart, at det slægtled af arbejdsfolk, der er opdraget i det kapitalistiske samfund, i bedste fald vil formå at tilintetgøre grundlaget for den gamle kapitalistiske tilværelse, som bygger på udbytning. Dette slægtled vil i bedste fald kunne skabe et samfundssystem, der kan hjælpe proletariatet og de arbejdende klasser til at beholde magten og oprette et fast fundament, på hvilket der kun kan bygges af det slægtled, som tager arbejdet op under de nye betingelser, i den nye situation, hvor der ikke længere findes udbytteforhold mellem mennesker ...” (Lenin, Udvalgte værker, bind 13, Tiden 1984).

Så længe der er udbyttede og undertrykte, og så længe der er unge, vil Oktoberrevolutionens lære være en uvurderlig kilde for revolutionære verden over!

B.C. Andersen

Kræv en folkeafstemning – Lav noget LARM!

Udtalelse fra DKU

Siden franskmændene og hollænderne sagde NEJ til forfatnings-traktaten, har EU-politikerne gjort alt andet end at respektere befolkningernes stemme.

De har tænkt, så det knagede, over hvordan de kunne få forfatningen igenem, når det nu er så tydeligt, at den ikke er ønsket. Deres løsning er simpel: Vi lader bare være med at spørge!

De har så finpudset lidt på et par af de oprindelige paragraffer (10 ud af 250) og siger nu, at det slet ikke er nødvendigt at høre befolkningens mening.

Indholdsmæssigt er det, de kalder en 'reform-traktat', det samme som den skrottede. Mere magt centraliseres til EU, og alle lande forpligter sig til at opruste militært. Forsvar EU's interesser – i og uden for EU.

En folkeafstemning er derfor også et helt klart krav!

'Reform-traktaten' vil have enorm betydning, og selv demokratisk sindede

ja-sigere må erkende, at en afstemning er på sin plads.

For nej-sigerne er sagen endnu mere betydningsfuld. Får vi ikke en afstemning, svarer det nemlig til et ja, og EU's ensrettede motorvej fortsætter.

Vi har også en situation, hvor vi har set store masseprotester og bevægelser de sidste år, og det er vigtigt, at vi kan forklare EU's rolle som center for den politik, der p.t. bliver ført i Danmark.

- *Velfærd til alle??* I Frankrig kæmpede arbejdere og unge mod CPE-loven – og vandt! I Danmark har vi også noget svarende til CPE. Her hedder det 'velfærdsreformer', 'strukture reformer' m.m. Det er politik af samme skuffe, alt sammen hentet i EU.

Hvis vi vil have 'velfærd til ALLE', skal vi have en mulighed for at sige nej til mere EU.

- *Flere fristeder??* Så er EU en hel gal

(ens)retning. Der er ikke noget, EU-politikere hader mere, end folk, der ikke vil ensrettes, der ikke bare holder kæft og gør, som de siger – og endda gør modstand.

EU ønsker ét fristed – hele Europa, men det er et fristed kun for de multinationale selskaber.

Med den allerede vedtagne Prüm-traktat er det faktisk ret sandsynligt, at det ikke kun er politibilene, der er på fremmedsprog, næste gang vi skal forsvare vores fristeder, og vi kan faktisk stå ansigt til ansigt med tysk, italiensk eller andet politi – som om det danske ikke var slemt nok.

- *Er du Fighter? Lover? Eller bare mod terrorlovene?* Så skulle du tage at rive dem op ved roden. Roden finder du i EU's kontorer, hvor tankegangen synes at være: 'Enten er du med os – eller også er du terrorist.' Det er ikke meget, vi hører om efterspillet efter f.eks. Genova eller Rostock, men også i resten af EU bliver der råbt op om terrorisme mod demonstranter og aktivister fra den progressive bevægelse.

- *Er du krigsmodstander??* Så er der også dårlige nyheder, når det kommer til EU og 'reform-traktaten'. Ifølge traktaten forpligter alle lande sig nemlig til at opruste militært. Ikke bare i år eller næste år, men hele tiden.

Flere af de allerede vedtagne traktater omhandler også en militær styrkelse, og krig er ikke noget nyt for EU.

EU er da også samlet set verdens næststørste våbeneksportør.

EU-projektet med at opbygge en økonomisk og militær supermagt har utallige konsekvenser og påvirker på mange måder vores dagligdag. Det er essentielt, at vi får en folkeafstemning – og med den muligheden for at sige NEJ!

Så gør, hvad du kan, for at råbe op og lave larm. Sæt kravet for en afstemning på dagsordenen. Debattér, aktionér, demonstrér!

DKU – Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund

Kampagnetilbud til nye læsere **Modgift mod de borgerlige medier**

**Få de næste 8 numre af Kommunistisk Politik
tilsendt med posten for kun 100,- kr.**

Indbetal pengene når du modtager det første nummer med vedlagt girokort

Bestil hos
Forlaget Oktober, Egilsgade 24, kld., 2300 København S
Ring 51 78 09 06 eller mail: kompol@apk2000.dk

Balloner

***præger valgkampen og uddeles
af partierne til folk på gaden –
og uanset hvilken farve ballon
der vinder valget
er indholdet af udsivet gas
lig den der præger
den igangværende valkamp***

N.B.

Løgnere og krigsforbrydere i regeringen

Det ser alt sammen pænt og glat ud på overfladen. En japansk fremstiller af menneskelige robotter sagde i programmet 'Den 11. time', at Helle Thorning nok var den statsministerkandidat, der ville være nemmest at fremstille som robot. Først valgte han Anders Fogh på udseendet, da glat og blød hud og klare øjne er vanskelige med den kendte teknik, men efter at have studeret deres bevægelser skiftede han mening.

Der er meget, der kan indstuderes, så den virkelige dagsorden holdes skjult. Men det ser ud til, at vælgerne har valgt at tænke sig om en ekstra gang. Det skyldes jo nok, at der ikke er noget reelt valg. Derfor får vi heller ikke en klar melding om folkestemningen ved dette valg. De beslutninger, der i de kommende år betyder væsentlige forandringer i vores samfund, er slet ikke på dagsordenen. Det gælder den nye EU-traktat, reform-traktaten, som marginaliserer dansk indflydelse på regler og love i Danmark, det gælder omlægning og forandring af infrastrukturen med kommunesammenlægningen og yderligere privatisering, det gælder en langsigtet plan for genopretning af en balanceret vekselvirkning mellem natur, miljø og samfund (og ikke kun hovsaløsninger på CO²-udslippet), og det

gælder i særlig grad Danmarks deltagelse og støtte til krigen om fordelingen af verdens ressourcer.

Robotterne, der stiller op som statsministerkandidater, har i den grad lært kunsten at lyve med pokerfjæs. Der behøver ikke engang at blive fremstillet robot-kopier. De har læremestrene ved hånden overalt, hvor de færdes. Fra den sidste uge kan f.eks. nævnes, at:

Af 200 mellemledere fra 400 danske topvirksomheder har 30 %, i en undersøgelse foretaget af rådgivningsvirksomheden MarketWatch, vurderet, at deres topledere er manipulerende og egoistiske, og desuden at de lyver og tager æren for resultaterne, skriver Ritzau den 2. november. Det er en gammelkendt viden i arbejdsmiljø-kredse, at der er en forholdsvis stor forekomst af psykopatiske træk hos folk i lederstillinger.

Statsminister Reinfeldt i Sverige har svært ved at finde en ministersekretær, der ikke er belastet af lovovertrædelser og upassende opførsel. Den sidste blev fyret, da hun svirede rundt i byen på et tidspunkt, hvor hun havde tilkaldevagt som Sveriges øverste sikkerhedsansvarlige i tilfælde af katastrofe-alarmer. Jeg ville nok have været mere tryk ved, at en robot havde haft den ansvarspost.

Venstre tillod sig 2. november at komme med et klimaudspil, der ifølge klimamedarbejder John Nordbo i Verdensnaturfonden "... indeholder så afgørende fejl, at man nærmest må sige, at det bygger på en illusion". De bagvedliggende tal for udspillet holder simpelt hen ikke!

Per Stig Møller afviser uden at blinke at tage ansvar for den mindste smule tortur. Anders Fogh Rasmussen afviser at melde klart ud om folkeafstemning eller ej, osv. Eksemplerne på uansvarlighed, løgn og fortællelse står i kø, mens stort set ingen kandidater ønsker Danmark ud af de imperialistiske omfordelingskrige.

Det bliver jeg nødt til at reagere på. Jeg vil ikke tage ansvaret for, at landet ledes af løgnere og krigsforbrydere.

GBe

1917

OKTOBER REVOLUTIONEN 90 års fejring

B.C. Andersen

Foredrag om
Sovjetkultur og
Den
Socialistiske
Oktober revolution 1917

**Fredag den 9. november
kl. 15**

APK og DKU
Arbejderpartiet Kommunisterne
www.kpnet.dk

I Oktober Bogsalg
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Bovlam fagbevægelse

FOA og SF har afholdt et fælles pressemøde, hvor de forsøgte at få ligeløn med ind i valgkampen, det kom der ikke meget ud af.

Sommerens aktioner fra lavtlønnede sosu-assistenten betød, at aftalen med Kommunernes Landsforening og fagbevægelsens trepartsforhandlinger med regeringen blev afsløret som endnu en gang varm luft. Det var ikke de store fagforbunds forhandlere, der betød en forskel, men aktionerende kvinder.

Lønspørgsmålet spøjte igen, da regeringen præsenterede forslaget til finanslov, men meget dygtigt fik Thor Pedersen hele oppositionen ud i teknisk snak om hvad løn er. Fagforeningerne har år efter år forhandlet store summer hjem til deres pensionskasser, men glemte at folkene også skal have noget at leve af, mens de går på arbejde.

Ved folketingets åbning i oktober fortalte de offentlige forbund de mange fremmødte, at kampen først stod i foråret til slutspillet overenskomstene. Nu kom så pludselig valgkampen, og i den anledning har FOA startet en kampagne, der forsøger at gøre ligeløn til et centralt spørgsmål. Deres budskab er, at løn efterslæbet er blevet så stort, at de ikke kan løses ved overenskomstkamp, men kræver en ændret holdning på Christiansborg og en ordentlig pose penge:

"Forskellen mellem offentligt ansatte og privatansatte med samme uddannelseslængde, er i dag så stort, at det ikke kan løses indenfor de normale overenskomstforhandlinger. Lønforskellene skyldes blandt andet, at kvinderne indenfor pasning, pleje og omsorg blev alt for lavt lønmæssigt indplaceret, da de kom ud på arbejdsmarkedet. Det er et problem for hele samfundet, som vi ikke kan være bekendt."

Og det er unægtelig sandt. Til at

Uanset hvilken regering der kommer ud af valget skal man ikke putte sine æg i ligeløns-kommissioner eller pludselig gavmildhed

understøtte deres pointe har forbundet kostet mange penge i valgannoncerne *"Mandeløn til kvindefag"*, hvor arbejdere fra hele landet fortæller, at de måtte opgive deres job i det offentlige, fordi lønnen var for lav. I en meningsmåling foretaget af Capacent Epinion gav befolkningen forbundet ret: 82 procent mener at plejemedarbejdere i ældresektoren bør have mere i løn.

Derfor var det med stor fortrydelse at FOA så, at Helle Thorning og Socialdemokratiet ikke har bidt til temaet. *"Socialdemokraterne har været temmelig bovlamme, og det er som om der er indgået en slags stiltiende borgfred mellem de centrale partier på Christiansborg, hvor de som en sneplov forsøger at skyde spørgsmålet om lønnen til de offentligt ansatte ud til siden,"* sagde FOAs formand Dennis Kristensen til Jyllands-Posten.

SFs håndsrækning var at foreslå nedsættelse af en ligelønskommission til at rette op på andre skævheder i det offentlige lønssystem. Ligestilling kommer ikke af sig selv, gennem individuel lønforhandling eller frivillige aftaler om mænds ret til barsel. Det er i høj grad et spørgsmål, som bør løses af regeringen, fortalte de.

De store lønforskelle ses dog især på områder, der er udliciteret. Skiftet fra

tjenestemand-ansættelse til almindelig ufaglært timeløn på 3F-overenskomst er et dyrt bekendtskab. Forårets krav fra LO-storbyerne til en ny kommunalaftale indeholdt som et væsentligt punkt en fjernelse af kravet om udlicitering. Målsætningen består, og i 2010 skal kommunerne derfor have solgt 25% af opgaverne ud. Det har ikke været nævnt i valgkampen – bortset fra af LO i Randers.

En anden væsentlig baggrund for den ringe løn er de seneste års omlægning af uddannelserne: Rengøringspersonale med et år på skolebænken skal nu varetage opgaver, der tidligere har ligget i sundhedssygeplejen, uden at kvalifikationer og løn fulgte med. Jobgarantien og ordentlige arbejdsforhold er også forsvundet uden de har kunnet ses på lønnen. En række højst nutidige faktorer, der samlet har betydet at løn efterslæbet ikke blot kan regnes tilbage til 60'erne. Den dårlige løn er et udtryk for en aktiv og bevidst politik fra skiftende regeringer.

Flere fagforeninger har aktivt spillet med ved at modarbejde samarbejde mellem faggrupper og slagkraftige selvstændige klubber for de ufaglærte områder. I det offentlige er det tit et miks af danske mellemledere og ufaglærte der står i samme fagforening, mens det til gengæld er sjældent, at personalet på tværs af arbejdspladser gives mulighed for at mødes. Når det sker, sker det spontant og udenfor kontrol, og straks er der gang i gaden og kamp til stregen.

Uanset hvilken regering der kommer ud af valget skal man ikke putte sine æg i ligeløns-kommissioner eller pludselig gavmildhed. Hverken Socialdemokrater eller den borgerlige regering forstår andet end kamp, strejke og blokader.